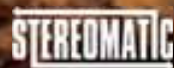

τεύχος 12 | μίσος 06 | διανέμεται δωρεάν

VELVET

music | art | cinema | new media | fashion | football | events

PROUDLY PRESENT:

YANN TIERSEN

Μια μαγευτική βραδιά από τον συνθέτη των soundtracks
"AMELIE" και "GOODBYE LENIN"

ΤΡΙΤΗ
13
ΙΟΥΝΙΟΥ
ΜΟΝΗ
ΛΑΖΑΡΙΣΤΩΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ
14
ΙΟΥΝΙΟΥ
ΘΕΑΤΡΟ
ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΥ
ΑΘΗΝΑ

εισιτήρια προπωλούνται

METROPOLIS

και TICKETHOUSE

KOSMOS 93.6 FM
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

MEGA

Jazz&Tzaz
M A G A Z I N E

1,2,3, Go!./01

faces./04

Jafar Panahi: Films for Whoever |
Films there... Τόσος ντόρος για το Hot d'Or... |
Viviana Herrera: Play la pelicula ...Films here

camera./06

art./12

Ένας Βελούδινος Μάνς | Lucky 13 Questionnaire

Mobile Studios: Power to the networks!

new media./16

Sophie Solomon: Η φωνή της είναι το βιολί... | French Lift |
What would have happened if: Billie Holiday | Pick-up | Indie labels: Whaam |
The beautiful Miss Holly Golightly

b-sides./18

Dream

size./26

kick-off./28
Τέλος πρωταθλήματος: Be good to her, and she 'll be good to you

pot pourri./30

VELVET
τεύχος.12 / μάιος 06
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Έκδοση / Επιμέλεια:
Λάκης & Άρης Ιωνάς
Σχεδιασμός:
Άντα Θεοδωρακάκη
Ειρήνη Ζωγράφου
Οργάνωση / Προβολή:
Δάφνη Δραγώνα
Κατερίνα Ζωγράφου
Διεύθυνση διαφήμισης:
The Studio (art projects)
Υπεύθυνη διαφήμισης:
Χριστίνα Ροδοπούλου
Διαφήμιση Θεσσαλονίκης:
Μαρίτσα Δασκαλάκη
Δανάη Βαρδαλή

Συντάκτες:
(velvet mornings)
Λάκης & Άρης Ιωνάς
(art)
Σένια Καλπακτσόγλου
Χριστόφορος Μαρίνος
(camera)
Νατάσα Γιανναράκη
Αντρέας Κίκπρας
(new media)
Δάφνη Δραγώνα
(b-sides)
Δημήτρης Βόγλης
Οδυσσέας Νικητιανός
Γιάγκος Κολιοπάνος
(size)
Asako Masunouchi
Χριστίνα Ροδοπούλου
(kick-off)
Αντρέας Κίκπρας

Συνεργάτες:
Ηλίας Παπαχαριάς
Dr. Faux
Νίκος Λιάσκας
Μαρίλენα Σαλαμάνου
Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος
Δανάη Βαρδαλή
Αλεξάνδρα Ζωιοπούλου

Έκδοση:
The Studio (art projects)
Μιλτιάδου 17, 4ος όροφος,
105 60 Αθήνα
T / F: 210 33 14 923
E: velvet_magazine@yahoo.gr

Παραγωγή:
Multimedia A.E.

SOMETHING 'S GOING ON

Εδώ και κάποιο καιρό έχουμε μυριστεί (και όχι μόνο εμείς...) ότι κάτι φρέσκο παίζει στον αέρα... νέα συγκροτήματα, νέοι κινηματογραφιστές, νέοι εικαστικοί, νέα έντυπα. Βέβαια το ότι είναι «νέα» δεν λέει κάτι από μόνο του... το θέμα είναι ότι έχουν και μεγάλο ενδιαφέρον... Κάτι τα πολλά χέρι με χέρι demos και self released διαμαντάκια... κάτι οι φάτσες στο my space... κάτι κάποια live... κάτι τα διεθνή art fairs με συμμετοχές ελληνικών gallery και τα πολλά project spaces που δραστηριοποιούνται... κάτι οι ταινίες χαμηλού κόστους από νέα παιδιά... κάτι ο απίστευτος κόσμος που ήρθε στο event του VELVET στο Booze... όλα αυτά βέβαια μπορούν και αναδύονται τη συγκεκριμένη στιγμή λόγω της ύπαρξης ενός ενημερωμένου και υποψιασμένου κοινού το οποίο στηρίζει με πάθος όλες αυτές τις προσπάθειες και γυρνάει επιδεικτικά την πλάτη του στην όλη σαβούρα... χμμ... λες κάτι να γίνεται;

Ένα άλλο συστατικό που είναι απαραίτητο προκειμένου να προχωρήσουν τα πράγματα –και ευτυχώς αυτή την περίοδο συμβαίνει– είναι η ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ μεταξύ διαφορετικών μορφών τέχνης... σινεματζήδες που κάνουν μουσική, μουσικοί που κάνουν εικαστικά και τούμπαλιν κτλ.κτλ.κτλ... άντε ντε... καιρός ήταν... αμάν πια με τους αυτισμούς... «εμείς», ο «χώρος μας»... αχ το εργάκι μου, αχ το φοβερό τραγουδάκι μου... μην τυχόν και μας τα πειράξει κανείς... άντε, καιρός είναι όλα αυτά που δημιουργούμε να τα αφήσουμε ελεύθερα γύρω μας... για να μας αγαπήσουν και για να μας βρίσουν...

Τα παραπάνω κάπου ακουμπάνε το διάλογο που γίνεται τον τελευταίο καιρό περί ύπαρξης «σκηνής» (ξέρετε... για camping etc...) θα δούμε... προς το παρόν δεν μας νοιάζει η ταμπέλα, η ομπρέλα, η προστασία, η κατηγοριοποίηση... προς το παρόν μας νοιάζει το ότι γουστάρουμε όλο αυτό που παίζει... τώρα...

Au revoir
x

Billabong.com

DAVID
RASTOVICH

Billabong

1 YEAR VELVET PARTY!

«Faces» αυτού του μήνα είσαστε εσείς. Που ήρθατε στο Velvet event και μας αγκαλιάσατε με την ομορφιά σας. Το σημαντικότερο... είχαμε όλοι μας κάτι κοινό ή μάλλον πολλά κοινά. Είναι μαγικό το να αισθάνεσαι ότι όλα αυτά που κάνεις και που σκέφτεσαι τα μοιράζεσαι με τόσο κόσμο. Thanks και θα ξαναπούμε σύντομα.
xxx

camera./06

JAFAR PANAHİ FILMS FOR WHOEVER

του Αντρέα Κίκρια

«Αγαπητοί ακροατές, η ώρα είναι 5 και 7 το απόγευμα. Απομένει ακριβώς 1 ώρα, 28 λεπτά και 30 δεύτερα για την Πρωτοχρονιά». Η ακρίβεια των δεδομένων στο ντεμπούτο (μακρυ)πλάνο του Τζαφάρ Παναχί («Το Άσπρο Μπαλόνι», 1995) προδιαθέτει για realtime καταστάσεις. Μέσα στα 2 λεπτά που διαρκεί η συγκεκριμένη λήψη, η κάμερα ξεκινά από κάποιους πανηγυρτζήδες που μπαίνουν σε ένα καφενείο σε μια φτωχογειτονιά της Τεχεράνης, μετά ακολουθεί έναν που βγαίνει από εκεί, σταματά σ' ένα τζίπ που ξεφορτώνει έναν φαντάρ, πιο πέρα είναι ένας πιτσιρικάς που πουλάει μπαλόνια και μιλάει σε μια γυναίκα που τον ρωτάει κάτι αγχωμένη. Ακολουθώντας τη γυναίκα, φτάνουμε στο κεντρικό πρόσωπο της ταινίας, την 7χρονη Ραζιέ. Από τα πρόσωπα που πέρασαν από την οθόνη στα πρώτα 2 λεπτά κάποιοι θα ξαναεμφανιστούν στη συνέχεια της ταινίας, κάποιοι άλλοι όχι. «Αν ακολουθήσεις οποιονδήποτε από αυτούς τους ανθρώπους, θα φτάσεις στο ίδιο σημείο. Είναι σαν μια τοιχογραφία πάνω στην οποία όλοι μαζί συνυπάρχουν και οι ζωές τους αλληλο-συμπλέκονται. Το κοριτσάκι είναι μια πρόφαση, που επιβεβαιώνει ότι μπορείς να αγγίξεις την ιστορία του οποιουδήποτε». Αυτά λέει ο Παναχί για το -υπέροχο- «Άσπρο Μπαλόνι», που έτσι

«τυχαία» παρακολουθεί μιάμιση ώρα από τη ζωή της μικρής και το κώλημά της να αγοράσει ένα ψωμωμένο χρυσόφαρο, έθιμο της Πρωτοχρονιάς στο Ιράν. Στην πορεία θα συμβούν τόσα μικροπράγματα με σασπένς, αναποδιές, χαμόγελα, απογοητεύσεις και γυρίσματα της τύχης, που δίνουν την αίσθηση τουλάχιστον 5-6 –πραγματικών – ωρών φουλ δράσης σε μια ταινία εξορισμού «αργή». Κι όμως, με αξιοπρόσεκτη συνέπεια, ο φιλικός χρόνος συμπίπτει με τον πραγματικό με ακρίβεια ως το τέλος, τη στιγμή που η κάμερα αφήνει τη Ραζιέ και στρέφεται στο άσπρο μπαλόνι, στην επόμενη ιστορία που θα μπορούσε να γίνει ταινία. Όλα αυτά τα «συμπωματικά» είναι βέβαια απόλυτα σχεδιασμένα από την αρχή ως το τέλος, με ορίτζιναλ σενάριο υπογεγραμμένο από το μέντορα Κιαροστάμι και προφανώς πολύ εξαντλητικά και αγωνιώδη long-takes, με ανάγκη για απόλυτη «φυσικότητα» από ερασιτέχνες ηθοποιούς. Το παιδάκι είναι στάνταρ trademark του Ιρανικού σινεμά. Υπάρχουν πολλοί που εκνευρίζονται με το που βλέπουν παιδάκι να πρωταγωνιστεί, γιατί θεωρούν –συχνά όχι αδικαιολόγητα- ότι το μικρομέγαλο θάύμα είναι προκάτ για να σε προκαλέσει σώνει και ντε να πεις «τι χαριτωμένο που είναι!» Η Ραζιέ μπορεί να σου σπάσει τα νεύρα,

αλλά με εντελώς διαφορετικό τρόπο. Είναι γλυκύτατη και έχει μια εντελώς παιδιάστικη επιθυμία, όμως με τον τρόπο που έχει «χτιστεί» καθώς συμπλέει με άλλους αδιάφορους ή καθοριστικούς χαρακτήρες σε καταφέρνει ώστε να τεστάρεις με τα δικά της μάτια δικά σου συναισθήματα, όπως ο φόβος για κάτι άγνωστο, η επιμονή σε κάτι που εσύ θεωρείς σωστό σε αντίθεση με όλους τους άλλους, η καταστροφή που μπορεί να φέρει μια λάθος κίνηση, η σταδιακή προσαρμογή μετά τη σφαλιάρα. «Με το παιδάκι μπορείς να λες αυτά που θέλεις, έχοντας μικρότερο φόβο για τη λογοκρισία», εξηγεί ο Παναχί σε σχέση με το εύλογο θέμα του «μναντρόσκυλου», που βέβαια συμβαίνει και σε πιο «πολιτισμένα» μέρη. Ο «Καθρέφτης» (1997) παρακολουθεί σε ακόμη πιο εφιαλτικό και αγχώδη τόνο την αναζήτηση μιας άλλης μικρής, της Ραζιέ, η οποία χάνεται στους δρόμους της Τεχεράνης επειδή για κάποιο λόγο η μητέρα της δεν ήρθε να την πάρει από το σχολείο. Με το ένα χέρι στο γύψο και πλήρη άγνοια αυτού που περιμένει να δει στην επόμενη γωνία, η Μίνα βουλοπλέει και μαζί της κι οι θεατές σε μια μίξη ντοκιμαντέρ, σινεμά-βεριτέ και νεορεαλιστικού δράματος. Τα πιο extreme παιχνιδάκια αρχίζουν περίπου στα μισά, όταν η Μίνα σε εξουθενώνει μέσα σε ένα λεωφορείο

αρχίζει να κοιτά με παράπονο στο φακό. «Μίνα, μην κοιτάς στην κάμερα», ακούγεται (μάλλον) ο ίδιος ο Παναχί από πίσω. «Δεν παίζω άλλο!» δηλώνει η μικρή, βγάζει το γύψο και σε στέλνει. Από κει και μετά τα πράγματα περιπλέκονται περαιτέρω, αλλά η ταινία συνεχίζεται κανονικότητα, με το συνεργείο των τεχνικών να προσπαθεί να πείσει τη Μίνα να συνεχίσει να ψάχνει το δρόμο για το σπίτι. Όμως εκείνη δε θέλει πια μόνο να πάει σπίτι για να γυρίσει από το σχολείο, αλλά και για να ξεφύγει από την ταινία. Τα όσα έχει δει στη διάρκεια της πορείας της αναμειγνύονται με τις πραγματικές της εμπειρίες και το «αληθινό» φιλμ μοιάζει με απάτη. Κι αν το «σινεμά μέσα στο σινεμά» είναι πατέντα γνωστή από πολλούς παλιότερους σπουδαίους (Βινσέντε Μινέλι, Γκοντάρ, Τριφώ κ.α.), αλλά και από τον Κιαροστάμι με το «Close Up» (1990), ο «Καθρέφτης» πέρα από τα αυτό-κριτικά ζητήματα που έθετε πάνω στην κινηματογραφική αλήθεια έδωσε ώθηση στον Παναχί ώστε να προχωρήσει παραπέρα χρησιμοποιώντας παρόμοια υλικά, σε ένα σχετικό αναγνωρίσιμο πια ύφος. Το πόσο ευρύτερα όρια αγγίζουν οι μικρές κυρίες στις δύο πρώτες ταινίες φάνηκε από την επόμενη, τον «Κύκλο» (2000), εκεί που οι ιστορίες διαφορετικών γυναικών ράβονται σαν κλωστές με

διαφορετικό χρώμα πάνω στο ίδιο κέντημα η μία δίπλα ή μέσα στην άλλη. Η ταινία ξεκινά μέσα στην κλεισούρα του νοσοκομείου της Τεχεράνης, εκεί που μια γυναίκα γέννησε μόλις (απρόσμενα και ανεπιθύμητα) ένα κοριτσάκι. Ακολουθώντας τη μάνα της που βγαίνει άρον-άρον από το νοσοκομείο για να μη συναντήσει τους γονείς του συζύγου, η κάμερα βγαίνει μαζί με τη γυναίκα στο δρόμο και την παρατάει, «επιλέγοντας» να ακολουθήσει τρεις τύποισες που χτυπούνται γύρω από ένα καρτοτηλέφωνο. Στην πορεία πληροφορούμαστε ότι αυτές οι γυναίκες έχουν βγει από τη φυλακή (χωρίς ποτέ να μαθαίνουμε γιατί ήταν στη φυλακή) και παρακολουθούμε το πώς διαπλέκονται οι ιστορίες τους, γεμάτες άγχος, αγωνία και ένα ιδιότυπο χιούμορ σε αυτές τις πρώτες στιγμές ελευθερίας. Στην αρχή της ταινίας η πιο αθώα, 18χρονη Ναργκίς, έχει κι αυτή ένα στόχο περίπου όπως είχαν στα προηγούμενα η Ραζιέ και η Μίνα: να γυρίσει πίσω στα μέρη της, στο Αζερμπαϊτζάν, «έναν πραγματικό παρόδεισο που είναι ακριβώς έτσι», όπως λέει στη φίλη της Αρεζού δείχνοντας έναν πίνακα-τοπίο από αντίγραφο του Βαν Γκογκ σ' ένα παζάρι. «Εκεί που θέλεις να είσαι θα μπορούσε να είναι οπουδήποτε στον κόσμο», λέει σχετικά ο Παναχί. Η

ταινία προχωρά με μια σειρά από απειλητικά περιστατικά γύρω από «λάθη» για τα οποία οι γυναίκες αυτές κινδυνεύουν να πληρώσουν, δόθεν αμαρτήματα που εξελίσσονται κλιμακωτά από ένα τσιγάρο στο δρόμο και το ότι κυκλοφορούν ασυνόδευτες, μέχρι την έκτρωση και την πορνεία. Ο κύκλος κλείνει με μια γυναίκα που έχει συλληφθεί ως πόρνη, για την οποία δεν έχουμε καμία άλλη πληροφορία, βλέποντάς την να οδηγείται από ένα αστυνομικό θανάκι στη φυλακή κοιτάζοντας - ατάραχα - προς τα έξω. Μαζί με τον κύκλο της ταινίας ολοκληρώνεται και η «τριλογία των γυναικών» του Παναχί, ώριμα φτηνά κομψοτεχνήματα φτιαγμένα στο δρόμο, γεμάτα ζωφάλτσες αλληγορίες, αίσθηση του χάους της πόλης, αντι-ηρωική καταγραφή αλλά και άρνηση της απελπισίας, ακόμα κι όταν τα πράγματα φαίνεται να φτάνουν στο αμίν. Το «Κόκκινο Χρυσάφι» (2003) που ακολούθησε, σε σενάριο Κιαροστάμι και πάλι μετά το «Μπαλόνι», ήταν θεωρητικά μια προσπάθεια στροφής σε μια ματιά πιο ωμή, χωρίς φίλτρα αθωότηας, στον κόσμο των ενήλικων. Ο Παναχί λέει ότι «ο κάθε καλλιτέχνης λογικά έχει ένα μόνο πράγμα να πει, το οποίο και εκφράζει με διαφορετικούς τρόπους γι' αυτό και δεν το βλέπεις να έχει ποτέ το ίδιο σχήμα». Το σχήμα που έχει το «Κόκκινο Χρυσάφι» είναι πιο

δυσδιάκριτο, παρόλο που είναι σχετικά πιο ευθυγραμμισμένο. Το –πατροπαράδοτο- longtake της αρχής αφορά μια αποτυχημένη ληστεία σ' ένα κοσμηματοπωλείο, πραγματική τραγωδία, θυμίζοντας, καθώς η κάμερα πάει να βγει από τα κάγκελα του μαγαζιού στο δρόμο, το τελευταίο πλάνο του

Αν ακολουθήσεις οποιονδήποτε από αυτούς τους ανθρώπους, θα φτάσεις στο ίδιο σημείο. Είναι σαν μια τοιχογραφία πάνω στην οποία όλοι μαζί συνυπάρχουν και οι ζωές τους αλληλο-συμπλέκονται. Το κοριτσάκι είναι μια πρόφαση, που επιβεβαιώνει ότι μπορείς να αγγίξεις την ιστορία του οποιουδήποτε.

Αντονιόνι στο «Επάγγελμα Ρεπόρτερ». Όταν τελειώνει, βλέπουμε το δρόμο προς αυτή την αποτυχία. Ο - φουσκωμένος από κορτιζόνη- πιτσαδόρος και μετέπειτα ληστής πρωταγωνιστής Χουσεϊν είναι πλήρως ανέκφραστος και αποστασιοποιημένος απέναντι σε όσα λογικά ή παράλογα εκτυλίσσονται μπροστά του και στις στιγμές ακραίου σκοτεινού χιούμορ (κυρίως με το νεόπλουτο που επειδή τον παράτησε η γκόμενά του λίγο μετά την παραγγελία καλεί το Χουσεϊν να κάτσει να φάει τις πίτσες στο κλιδάτο σπίτι του) έρχονται να ζυγοσταθμίσουν το βαρύ φορτίο της ταινίας, που ικνογραφεί χάσματα υπό τη σκιά της διδαχής ενός ακόμα πιο σκοτεινού τύπου στην αρχή, για το πώς

πρέπει να είναι ο «τίμιος κλέφτης». Η σχετικά πιο συγκρατημένη αποδοχή του «Χρυσαφιού» ίσως ήταν ένας από τους λόγους που έκαναν το Τζαφάρ να επιστρέψει στις αγαπημένες του ηρωίδες, με το «Οφσάιντ», που έκανε αίσθηση στο τελευταίο Φεστιβάλ Βερολίνου αποσπώντας και την 2η-(αργυρή)

αρκούδα. Η (σχεδόν) ταύτιση του ποδοσφαιρικού χρόνου με τη (συνήθη) διάρκεια μιας ταινίας εξυπνέτησε τα σχέδιά του για μια ακόμα ιστορία σε πραγματικό χρόνο, που εξελίσσεται έξω από το στάδιο Αζάντι της Τεχεράνης παράλληλα με το (πραγματικό) ματς Ιράν-Μπαχρέιν για τα προκριματικά του Μουντιάλ. Τα κορίτσια θέλουν να δουν το ματς με κάθε τρόπο. Είναι εκ φύσεως «εκτός παιδιάς» στο γήπεδο ενώ η πλάκα με τον κανονισμό του οφσάιντ είναι ότι αποτελεί παραδοσιακά ένα δυσεπίλυτο γρίφο για πολλές γυναίκες, σίγουρα πάντως όχι για τις πρωταγωνίστριες της ταινίας. Την αναμένουμε ολόθερμα στις αρχές Ιουνίου, παραμονές Μουντιάλ, όπου το Ιράν θα είναι μάλλον (δυστυχώς) μια ατραξιόν λόγω γενικότερης κατάστασης...

camera./07

FILMS THERE...

Τόσος ντόρος για το Hot d'Or...

Αυτό το μήνα, ο Dr Faux ψάχνει καινούργια διαμάντια για τη στήλη του Porn ! Porn ! Porn ! Το Velvet ακολουθεί τα χνάρια του, χαμένα κάπου στην Κιανή Ακτή...

Το αεροπλάνο προσγειώνεται ομαλά στον αεροδιάδρομο. Το σήμα «Προσδεθείτε» μένει αναμμένο λίγο παραπάνω απ' όσο επιτρέπει η αυξανόμενη ανυπομονησία του Dr Faux. Από τη στιγμή που κατεβαίνει από το αεροπλάνο η μία σκηνή διαδέχεται την άλλη σε fast forward: παραλαμβάνει το ρετρό σακ βουαγιάζ του, βγαίνει έξω, σταματά ένα ταξί και με τα σπασμένα Γαλλικά του λέει το όνομα του ξενοδοχείου του. Από το παράθυρο του ταξί βλέπει να περνούν μπροστά απ' τα μάτια του μέρη που είχε μόνο ονειρευτεί στο παρελθόν: η Κρουαζέτ με τους φοινικές της και τα λουλουδιασμένα παρτέρια, και στη σειρά πολλά πολυτελή ξενοδοχεία: το Κάρλτον, το Ματζεστίκ, το Νογκά Χιλτόν. Ο ταξιτζής τα προσπερνά όλα, στρίβει σε κάτι στενά και αφήνει τον έκπληκτο Δόκτωρα έξω από μια παρακμιακή πανσιόν ονόματι «Οι Κίτρινες Ντάλιες», ευγενική χορηγία του περιοδικού Velvet. Αφού καθρεφτίζεται στα θολά νερά της πρασινωπής από τα βρύα και τις λειχήνες στέρας μπαίνει στην πανσιόν για να βγει μισή ώρα αργότερα με κολλαριστό πουκάμισο και φρέσκια μπριγιαντίνη στα μαλλιά του. Έξω από το μπαρ Πτι Ματζεστίκ πληθώρα γνωστών σκηνοθετών, ηθοποιών και λοιπών στελεχών της κινηματογραφικής Βιομηχανίας πίνουν μπελίνι και χαριεντίζονται στο ηλιοβασιλέμα. Υπερπολυτελή γιοτ γεμίζουν το λιμάνι, τα ξενοδοχεία και τα μπαρ έχουν τιγκάρει με εκατομμυριούχους σταρ, ενώ οι παραλίες κατακλύζονται από σφριγηλή, φυσική ή πλαστική σάρκα που προσφέρεται στους φακούς των απανταχού παπαράτσι από τις wannabe στάρλετ. Είναι θέμα ωρών για να ανοίξει η αυλαία του επίσημου φεστιβάλ.

Ο Dr Faux προσπερνά όλα αυτά και συνεχίζει το δρόμο του κατά μήκος της παραλίας. Ένα χιλιόμετρο πιο κάτω ένα παράλληλο σύμπαν συνυπάρχει ταυτόχρονα με το επίσημο γεγονός. Το μικρό, άτακτο αδελφάκι του Κινηματογραφικού Φεστιβάλ των Καννών ακούει στο όνομα Hot d'Or, εμφανώς σατριζόντας το μέγα βραβείο, Palme d'Or. Μάλλον λιγότερο γκλάμουρος, σίγουρα πιο «βρώμικο», αναμφισβήτητο πιο αμφιλεγόμενο, είναι η απάντηση της Πορνογραφικής Βιομηχανίας στο κινηματογραφικό

ξεφάντωμα. Έχει τις δικές του τελετές, τα δικά του βραβεία και τα δικά του μυθικά πάρτυ. Λαμβάνει χώρα σε ένα ευρύχωρο ανώνυμο ξενοδοχειακό συγκρότημα που φρουρείται από στρατιές βλοσυρών σεκιουριτάδων που φορούν φτηνά νοικιασμένα σμόκιν. Αβυσσαλέα σιλικονούχα ντεκολτέ, τακούνια στιλέτο και εξωφρενικές ξανθές κουάφ κατακλύζουν το γύρω χώρο. Οι πορνοστάρ ανοιγοκλείνουν ηδονικά τις ψεύτικες βλεφαρίδες τους και ο Dr Faux καθαρίζει τα θολωμένα του γυαλιά.

Από έγκυρες πηγές ο Δόκτωρας γνωρίζει ήδη πως η τελετή απονομής του Hot d'Or είναι πολύ βαρετή: το φαγητό είναι άθλιο και τα βραβεία ατελείωτα. Αυτό που αξίζει είναι να βρει κανείς πρόσκληση για ένα από τα πάρτυ. Και το καλύτερο, πιο εξωφρενικό απ' όλα φημολογείται πως γίνεται πάνω στο μεγαλύτερο γιοτ που είναι αραγμένο στη μαρίνα των Καννών και διοργανώνεται από μια σούπερ επιτυχημένη εταιρία στον χώρο της πορνογραφίας, την Private. Με στρατηγικούς ελιγμούς και την υπόκωφη γοητεία του, ο Dr Faux τελικά εξασφαλίζει το μαγικό χαρτάκι. Το γιοτ της Private βρίσκεται αραγμένο στην άκρη της μαρίνας, τεράστιο, λευκό και πολυόροφο, σαν μια κυδαία τούρτα γάμου. Πλήθη παπαράτσι συνωστίζονται στην προκυμαία, που χωρίζεται στα δύο από σκονιά εκατέρωθεν του κόκκινου χαλιού που οδηγεί στο σκάφος. Οι σταρ αρχίζουν να καταφθάνουν ισοροπώντας σε δωδεκάποντα τακούνια, με κενό, μπλαζέ βλέμμα, σιλικονούχα χείλη και στήθος. Πριν επιβιβαστούν βγάζουν όλες τα παπούτσια τους και το κόκκινο χαλί γεμίζει με καμιά εκατοστή ζευγάρια πέδιλα με μεταλλικά και γυάλινα τακούνια, η απόλυτη φαντασίωση κάθε ποδολάγνου. Ο Δόκτωρας ξυπολύεται ευλαβικά και περιδιαβαίνει τα έξι καταστρώματα, όπου απογοητευμένος διαπιστώνει ότι δεν γίνονται τρελά όργια. Οι άντρες δείχνουν ελαφρά αγανακτισμένοι και οι γυναίκες πλήττουν ανεπαίσθητα. Η έμπειρη ματιά του Dr Faux αναγνωρίζει το σκηνοθέτη του Lactamania 14, τον παραγωγό του Cum Cannibals και τις τρεις πρωταγωνίστριες του Wer Ficht Mich In Strumpfhosen. Κοντοστέκεται απέναντι στην ηθοποιό του Wild Bananas on Butt Row 4. Της κάνει χειροφίλημα και

την κοιτά με προσμονή.

«Η ταινία μου είναι υποψήφια για βραβείο», του ανακοινώνει περήφανη.

«Καταπληκτικό!», ανταπαντά ο Δόκτωρ. «Εσείς ποιον ρόλο υποδύεστε;»

«Αυτόν της άγριας μπανάνας» λέει και τον αφήνει αποσβολωμένο.

Μια άλλη ηθοποιός τον πάνει αγκαζέ και του εξομολογείται γιατί λατρεύει τη δουλειά της.

«Μου δίνει την ευκαιρία να ταξιδεύω, να μένω σε ακριβά ξενοδοχεία, να δουλεύω με ενδιαφέροντες ανθρώπους και να πηδιέμαι μαζί τους» λέει.

«Φυσικά αυτό μπορεί να είναι άκρως εξοντωτικό».

«Το φαντάζομαι» απαντά ο Δόκτωρ.

«Θα πάω για ύπνο σύντομα», προσθέτει η ηθοποιός. «Έχω πρωινό γύρισμα. Μια παρτούζα με δέκα άντρες. Νομίζω δηλαδή πως είναι δέκα. Δεν έχω διαβάσει ακόμα το σενάριο».

Μετά από μερικούς αντίστοιχου περιεχομένου διαλόγους ο Δόκτωρ νιώθει εξουθενωμένος και παίρνει το δρόμο της επιστροφής. Μια σκέψη στριφογυρνά στο μυαλό του. Η φαντασίωση που είναι η πορνογραφία δε μεταφέρεται εξίσου επιτυχώς στην πραγματική ζωή. Ευτυχώς οι προβολές ξεκινούν νωρίς την επόμενη μέρα.

Ron Añejo

PAMPERO

DRUNK IN
ALL THE
WORST BARS.

PAMPERO FROM CARACAS

VIVIANA HERRERA PLAY LA PELICULA

Το Velvet συνάντησε τη Βιβιάνα Ερέρα, πρωταγωνίστρια της Χιλιανής ταινίας Play που ξεκίνησε την προβολή της στην Αθήνα στα τέλη του Απρίλη, από τη σταθερά ανήσυχη New Star. Είναι μια ταινία με ιδιαίτερη ατμόσφαιρα από το Σαντιάγο του σήμερα. Πρωτοεμφανιζόμενη η ίδια, όπως και η σκηνοθέτιδα της ταινίας Αλίσια Σκέρσον, η Βιβιάνα μας μίλησε για τις αντιθέσεις στη σύγχρονη Χιλή και τα όνειρά της, κρατώντας μόνιμο ένα χαμόγελο μέχρι τ' αυτιά και δηλώνοντας ότι το καλύτερο στοιχείο της Αθήνας είναι το χάος της.

Υ: Πώς είναι τα πράγματα στο σινεμά στη Χιλή σήμερα;

Β.Ε.: Τώρα μόλις έχει αρχίσει να ενισχύεται το Χιλιανό σινεμά, γενικά πάντως δεν βγαίνουν πολλές ταινίες το χρόνο. Πάντως κάτι μοιάζει να κινείται.

Υ:Είναι θέμα μιας νέας πολιτικής ή βασίζεται σε ανεξάρτητες πρωτοβουλίες;

Β.Ε.: Οι παραγωγές είναι κυρίως ανεξάρτητες, αλλά τα τελευταία 5 χρόνια η κυβέρνηση βοηθάει λίγο περισσότερο. Έτσι πρέπει να κάνουν. Υπάρχουν κάποιες βασικές χορηγίες, παρόλο που τα χρήματα που διατίθενται για το σινεμά είναι ακόμα πολύ λίγα και πρέπει να παλέψουμε για να πάρουμε κάποιο μερίδιο. Γι' αυτό το λόγο η βοήθεια από άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής είναι πολύ σημαντική.

Υ: Υπάρχει μια στάνταρ εικόνα για το Χιλιανό κινηματογράφο, από παλιότερους σκηνοθέτες (Ραούλ Ρουίθ, Χέλβιο Σότο, Πατρίσιο Γκουσιμάν), ότι έχει έντονο το πολιτικό στοιχείο, προφανώς λόγω των περιστάσεων.

Β.Ε.: Στην πραγματικότητα δεν έχουν γίνει πολλές ταινίες με πολιτικό περιεχόμενο, απλά ίσως αυτές βγήκαν προς τα έξω. Για μένα ίσως θα έπρεπε να έχουν γίνει περισσότερες, επειδή από τα θέματα αυτά έχουν προκύψει πολλές ανθρώπινες ιστορίες. Πάντως και σήμερα υπάρχει πρόθεση από πολλούς κινηματογραφιστές να κάνουν τέτοιες ταινίες (σ.σ: η ίδια τον Απρίλιο τελείωσε τα γυρίσματα μιας τέτοιας, πιο "πολιτικής" ταινίας, του "Fiestapatria" σε σκηνοθεσία Luis Vera). Δεν νομίζω ότι πρέπει κατ' ανάγκη να αρχίσουν να αναζητούν άλλα θέματα, ίσως όμως είναι φυσικό να αρχίσουν να βλέπουν το "πολιτικό" από διαφορετικές οπτικές γωνίες.

Υ: Το Play δείχνει να ξεφεύγει απ' αυτό το κλίμα...

Β.Ε.: Στο Play σίγουρα δε βλέπεις π.χ. να βομβαρδίζουν ένα κτίριο ή μια μητέρα να κλαίει γιατί έχασε το παιδί της, αλλά δείχνει μια συνέπεια αυτού που είμαστε, την αντανάκλαση της ιστορίας μας μέσ' από τις ανθρώπινες σχέσεις. Στοιχεία της αναζήτησής μας, της μοναξιάς που

ζούμε, όλα αυτά φαίνονται μέσα από την ταινία.. Η Χιλή μετά τη δικτατορία έχει μεταλλαχθεί, δε βλέπεις τη δικτατορία, αλλά μια πραγματικότητα, ότι ο κόσμος τώρα προσπαθεί να ξεχάσει, οπότε και το όποιο πολιτικό μήνυμα έρχεται με διαφορετικό τρόπο, μέσα από λεπτομέρειες. Στο τέλος της ταινίας, η Κριστίνα βρίσκεται στην κορυφή του λόφου του Σαντιάγο και κοιτάζει την πόλη όπως πριν πολλά χρόνια έκαναν οι Ισπανοί Conquistadores όταν ήθελαν να την καταλάβουν. Η Κριστίνα, λόγω και της προσωπικότητάς της στην ταινία, επειδή δεν ενσωματώνεται και δεν αποτελεί μέρος αυτής της πόλης μοιάζει κι αυτή σαν να καταλαμβάνει με τον τρόπο της το Σαντιάγο.

Υ:Η ταινία έχει έντονη την αναφορά στο μοντέρνο, τόσο ως προς τον τρόπο αφήγησης και κινηματογράφησης, αλλά και στα επιμέρους στοιχεία, όπως π.χ. το ιταλικό τσιτάτο στην αρχή ("οι καιροί ήταν δύσκολοι, αλλά μοντέρνοι"), το I-rod, τα videogames κλπ. Ταυτόχρονα, η εμφάνιση της Κριστίνα, αλλά και η σχέση της με τον ηλικιωμένο ασθενή παραπέμπει σε κάτι πιο παραδοσιακό. Πόσο καλά συμπλέουν αυτά τα δύο;

Β.Ε.: Ο κόσμος μας είναι γεμάτος αντιφάσεις και αυτές οι αντιφάσεις είναι που προσπαθεί να εγκαταστήσει η ταινία. Σαφώς και στη Χιλή, όπως παντού, η παράδοση σιγά-σιγά ξεπερνιέται και πολύ περισσότερο φαίνεται το μοντέρνο, το πώς όμως συνδέονται είναι αυτό που είμαστε και αυτό που κουβαλάμε. Όλα αυτά τα οποία ζούμε τώρα και θεωρούμε μοντέρνα, μπορούμε να τα χρησιμοποιήσουμε για να επιβεβαιώσουμε και να ενισχύσουμε πράγματα που κουβαλάμε καιρό. Αυτός είναι ουσιαστικά και ο ρόλος της τέχνης.

Υ: Πέρα από το σινεμά, τι άλλο θεωρείς ότι συμβαίνει στη Χιλή και έχει μια δυναμική;

Β.Ε.: Η μουσική, η τέχνη, πολλές εκθέσεις νέων καλλιτεχνών, εγκαταστάσεις, περφόρμανς, πολλοί καλοί φωτογράφοι. Βέβαια συμμετέχει κυρίως η ελίτ και όλα είναι συγκεντρωμένα στο Σαντιάγο, η υπόλοιπη χώρα που είναι ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού δεν συμμετέχει σχεδόν καθόλου. Μπορούν τα πράγματα να βελτιωθούν, όμως θα πάρει χρόνο. Οι νέες γενιές πρέπει να ταξιδεύουν, να μάθουν να βλέπουν πράγματα, να δουν τι συμβαίνει στην πόλη και έξω από αυτή.

Υ: Στην ταινία βλέπουμε τα όνειρα των άλλων χαρακτήρων, ενώ η Κριστίνα είναι κάτι σαν daydreamer. Εσύ τι ονειρεύεσαι;

Β.Ε.: Να προκαλέσω μια θετική αλλαγή στους άλλους, προσωπικά και μέσα από τη δουλειά. Να σπάω σύνορα όπου τα βρίσκω, όποια κι αν είναι αυτά.

...FILMS HERE

Επιμέλεια: Αντρέας Κίκπρας και Νατάσα Γιανναράκη

Hair High

Όσο κι αν εκδοχές των Αμερικανών High School King, Queen και Nerd έχουν παρελάσει μυριάδες από τη μεγάλη οθόνη, τούτο εδώ το full-length animation «για μεγάλους» από το μαστόρα του είδους Μπιλ Πλίμπτον είναι κάτι σίγουρα διαφορετικό, αποδεικνύοντας ότι δεν είναι το θέμα το πρόβλημα, αλλά η φρέσκια ματιά και η μανία για να την πετύχεις. Ο Πλίμπτον έγινε γνωστός για τα μικρού μήκους αλλόκοτα handmade animations που έκανε για το θρυλικό «Saturday Night Live» του NBC, αλλά και πιο πρόσφατα με το «Βρώμικο» σλάπстик «Mutant Aliens» (2001). Στο «Hair High» ο Ροντ (ο Βασιλιάς), η Τσέρι (η Βασίλισσα) και ο Σπαντ (το Νερντ) ξεκινάνε συμβατικά με το σπάσιμο των μούτρων του τελευταίου από τον πρώτο, έως ότου οι σκοτεινές επιθυμίες της δεύτερης περιπλέξουν την κατάσταση όσο δεν παίρνει. Όλα αυτά σε μια (πολύ) πιο gothic παραλλαγή του κλίματος του αμερικάνικου λυκείου by 50s, με ροκαμπίλι original soundtrack από τον Hank Bones. Την παράσταση κλέβουν επίσης και κάποια (ας τα πούμε) αναστατωμένα κοτόπουλα!

Σκηνοθεσία - Σενάριο: Μπιλ Πλίμπτον
Ακούγονται οι φωνές των: Σάρα Σίλβερμαν, Ντέρμοτ Μαλρόνεϊ, Ντέιβιντ & Κιθ Κάρανταϊν, Έρικ Γκίλιαντ, Μπέβερλι Ντ' Άντζελο

Tideland

Με πατημένα πια τα 65, ο Τέρι Γκίλιαμ είχε χαθεί για 7 περίπου χρόνια μετά το επικό «Fear and Loathing in Las Vegas» και η ενδιάμεση αδυναμία του να γυρίσει το «Δον Κιχώτη» που ετοιμάζε με το Τζόνι Ντεπ, όπως και η αποτυχία των πρόσφατων «Αδελφών Γκριμ» δημιούργησαν την υποψία ότι ίσως είχε λιγάκι φυράνει. Το «Tideland», γυρισμένο παράλληλα με τους Γκριμ, έρχεται να εξισορροπήσει κάπως τα πράγματα για τον αμερικανό ρυθμον, με την έννοια ότι όσο μικρότερο είναι το μπάτζετ, τόσο μεγαλύτερα είναι τα περιθώρια δράσης για τέτοιου είδους σκηνοθέτες. Η Τζελίζα-Ρόουζ είναι μια πιτσιρίκα - κόρη ημipαραφρόνων junkie γονέων (σε «απρόσμενους», όπως λένε, ρόλους ο Τζεφ Μπρίτζες και η Τζένιφερ Τίλι) και ζουν σε ομαδική υστερία όλοι μαζί σε ένα άθλιο διαμέρισμα στην πόλη Ρετζίνα στα Βόρεια του Καναδά. Μετά το θάνατο της μητέρας, ο father θα πάρει τη μικρή και θα τραβήξουν γραμμή για τα λειβάδια του Σασκάτσουαν, στο πατρικό ερειπωμένο αγροτόσπιτο. Εκεί η Τζελίζα, με την άπλα του χώρου και παρέα με τις αγαπημένες της ακρωτηριασμένες Μπάρμπι θα νιώσει περισσότερο στο στοιχείο της, δίνοντας στον Γκίλιαμ την ευκαιρία για τα κλασικά του χτυπητά κολάζ, αυτή τη φορά λιγότερο «φορτωμένα» και περισσότερο σκοτεινά.

Σκηνοθεσία: Τέρι Γκίλιαμ
Σενάριο: Τέρι Γκίλιαμ, βασισμένο στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Μιτς Κάλιν
Πρωταγωνιστούν: Τζοντέλ Φέρλαντ, Τζεφ Μπρίτζες, Τζένιφερ Τίλι, Μπρένταν Φλέτσερ

Ταινιόραμα 2006 στο «ΑΣΤΥ»

Είναι το μοναδικό κινηματογραφικό event στην πόλη, όπου μπορεί κανείς να παρακολουθήσει σε ορίτζιναλ σινεφίλ ατμόσφαιρα τόσες πολλές μεγάλες ταινίες μαζεμένες, με αντίτιμο μάλιστα εξαιρετικά φιλικό! Το «Ταινιόραμα 2006» της Ama Films θα διαρκέσει 4 εβδομάδες γεμάτες, από 18 Μαΐου έως 14 Ιουνίου και από την οθόνη του ναού «Αστυ» στην Κοραή θα παρελάσουν μερικές από τις σημαντικότερες μούρες της ιστορίας του σινεμά. Στο φετινό πρόγραμμα ξεχωρίζουν οι 4 ρετροσπεκτίβες αφιερωμένες σε τοτέμ όπως ο Όρσον Ουέλς (18/5), ο Λουίς Μπουνιουέλ (25/5), ο Λουκίνο Βιακόντι (1/6) και ο Τζον Κασαβέτης (8/6). Με το δικό της αξιαγάπητο τρόπο, η Ama Films χωρίζει τις υπόλοιπες βραδιές σε θεματικές ενότητες (με τον all time classic πια χαρακτηριστικό τίτλο για την καθεμιά), στις οποίες χωρούν ταινίες από διαφορετικά back-grounds και εποχές, φτιάχνοντας ενίοτε εκπληκτικά κοκτέιλ. Έτσι, στο φετινό παραθώνιο συμπεριλαμβάνονται βραδιές αφιερωμένες σε road movies (με «Stranger Than paradise» του Τζάρμους και «Το Φιλί της Πεταλούδας» του Γουντεντμπρότομ), στο τζόγο (με «Μια Μέρα στον Ιππόδρομο» των αδελφών Μαρξ και το «Γκρουπιέρη» του Μάικ Χότζες), σε καρτούν (με Yellow Submarine και Corto Maltese), σε γουέστερν, ερωτικές ανατροπές, ιταλικές σάτιρες και πολλά ακόμη. Κάθε βράδυ τέσσερις τανίες, από 6 το απόγευμα έως 2 τα μεσάνυχτα, με ενιαίο εισιτήριο 7€, για να δείτε όσες τραβάει η όρεξή σας!

ΕΝΑΣ ΒΕΛΟΥΔΙΝΟΣ ΜΑΗΣ

Από το Σπίτι στη Μητρόπολη και από κει στην Εξοχή...

Για όσους παρακολουθούν την ελληνική εικαστική παραγωγή ο μήνας Μάιος προμηνύεται ιδιαίτερα καυτός, με μια σειρά από σημαντικές εκθέσεις και πρότζεκτ να προσελκύουν το ενδιαφέρον μας. Την αρχή κάνει στις 5 Μαΐου η ομαδική έκθεση «Home! Sweet Home!» που πραγματοποιείται σε μια παλιά μονοκατοικία στο Γαλάτσι, στην οδό Αλαμάνας 10, λίγο πριν αυτή επισκευασθεί και κατοικηθεί και στην οποία συμμετέχουν μεταξύ άλλων οι Ανδρέας Βούσουρας, Βαγγέλης Γκόκας, Λίνα Θεοδώρου, Παναγιώτα Τζαμουράνη. Στη συνέχεια, στις 11 Μαΐου εγκαινιάζεται στην Πάτρα η ομαδική έκθεση «Metropolis» που διοργανώνει ο πάντα δραστήριος καθηγητής της ΑΣΚΤ Γιάννης Ψυχοπαίδης. Λίγες μέρες μετά, στις 14 Μαΐου και για ένα μόνο βράδυ, ο χώρος

Σωτήρης Μπακτσέτζης

Έχεις την επιμέλεια μιας έκθεσης που αριθμεί πάνω από 80 Έλληνες καλλιτέχνες και παράλληλα σε έναν χώρο που δεν είναι αυτό που ονομάζουμε «λευκός κύβος». Τι δυσκολίες και προκλήσεις σου δημιουργούν αυτοί οι παράγοντες και πώς τους αντιμετωπίζεις;

Σωτήρης Μπακτσέτζης: Αντίθετα με το ρητό «two Greeks, three opinions», δε πιστεύω ότι η επιμέλεια μιας έκθεσης με έργα σχεδόν 80 Ελλήνων καλλιτεχνών (και τονίζω την εθνικότητα, όχι τον αριθμό) παρουσιάζει προβλήματα! Είναι γεγονός ότι τέτοιου είδους εκθέσεις δεν επιχειρούνται συχνά, γιατί μια «υπό διαμόρφωση» «εθνική» αντιπροσώπευση της εικαστικής παραγωγής των τελευταίων ετών στην Ελλάδα είναι εκ των πραγμάτων ευάλωτη και ασταθής. Και αυτό γιατί

της Ιλεάνα Τούντα φιλοξενεί ένα ξεχωριστό «live» πρότζεκτ με τον τίτλο «Black Tuda» για το οποίο ενώνουν τις δυνάμεις τους οι Δημήτρης Φουτρήs, Poka-Yio, Em Kei, Απόστολος Ζερδεβάς. Ακριβώς την επομένη, στις 15 του μηνός, οι Κατερίνα Διακομή, Γιάννης Ζιώγας, Βασίλης Κόκκας, Δήμητρα Μαλταμπέ, Άρης Μιχαλόπουλος και Αλέξανδρος Pfaff θα παρουσιάσουν τη δουλειά τους στην έκθεση «έργα-σχέδια, έργα-βιομορφές» (επιμ. Μαρία Αγγελή) στην αίθουσα τέχνης «ΗΩΣ» της οδού Χέυδεν. Το κερασάκι στην τούρτα όμως της ανοιξιάτικης εκθεσιακής δραστηριότητας δεν είναι άλλο από τη μεγάλη έκθεση με έργα ελλήνων καλλιτεχνών της συλλογής του Λεωνίδα Μπέλτσιου, σε επιμέλεια του ιστορικού τέχνης Σωτήρη Μπακτσέτζη. Αναπόφευκτα λοιπόν, το Velvet art αυτού του μήνα αφιερώνει τις σελίδες του στο σημαντικό αυτό εικαστικό γεγονός που θα λάβει χώρα στο Πάρκο Ματσόπουλου στα Τρίκαλα στις 27 Μαΐου. Το πρώτο μέρος του αφιερώματος περιλαμβάνει μια συνέντευξη με τον επιμελητή της έκθεσης ενώ για το δεύτερο προεγγίσαμε εφτά καλλιτέχνες που θα συμμετέχουν στην έκθεση για να μας συμπληρώσουν το μισπτό-αγαπημένο Lucky 13.

υπόκειται σε συνεχείς αλλαγές και ανακατατάξεις. Όμως τέτοιου είδους εκθέσεις είναι απαραίτητες. Όσο αναγκαίο είναι να προβάλλεται η ελληνική τέχνη (εντός και εκτός των συνόρων) άλλο τόσο σημαντικό είναι να επινοούνται νέοι τρόποι παρουσίασης της. Η έκθεση ακολουθεί αυτό το σκεπτικό. Ας μη φοβίζει ο αριθμός, η έκθεση δεν θέλει να είναι ούτε ιστορία, ούτε προφητεία. Σε σχέση με το δεύτερο μέρος της ερώτησης: Το ότι δεν παρουσιάζονται τα έργα σε ένα αμιγώς μουσειακό περιβάλλον, άλλα σε ένα βιομηχανικό μνημείο (τον τετραρόροφο μύλο Ματσόπουλου) βάζει και την παράμετρο «χώρος» στην όλη επιμελητική πρόταση. Προσωπικά αισθάνομαι πιο άνετα όταν δουλεύω

σε μη-θεσμικούς, «εναλλακτικούς» εκθεσιακούς χώρους. Από το 1997 και όσο ζούσα στο Βερολίνο έχω κάνει εκθέσεις σε εργοστάσια, διαμερίσματα, στο δρόμο, ακόμη και σε ερειπωμένα μοναστήρια. Βέβαια το σημαντικό είναι να μην παρασυρθεί ο επιμελητής από τον ιδιαίτερο χαρακτήρα τέτοιων χώρων, αλλά να τους χρησιμοποιήσει αναδεικνύοντας το κάθε έργο και το διάλογο που δημιουργείται τόσο μεταξύ τους, όσο και με την υπάρχουσα αρχιτεκτονική. Αυτό είναι δυνατό όχι μόνο με εγκαταστάσεις αλλά ακόμη και με έργα, ας πούμε αυτόνομα, όπως η ζωγραφική σε τελάρο.

Εκθέσεις που έχουν γίνει τα τελευταία 3-4 χρόνια στην Ελλάδα καθώς και άρθρα, κείμενα και συνέδρια, μιλούν για «ελληνική σκηνή». Θεωρείς ότι υπάρχει και ποια είναι τα χαρακτηριστικά της; Ποια είναι η θέση που παίρνει η έκθεση απέναντι στην ύπαρξη ή μη-ύπαρξη αυτής της σκηνής; Σημαντικό κριτήριο επιλογής των έργων της έκθεσης αποτελεί όχι τόσο η ηλικία των συμμετεχόντων

και η κατάταξή τους σε μια γενιά (αν και οι περισσότεροι είναι νέοι, δηλ. έχουν γεννηθεί μεταξύ 1960 και 1980) ούτε η κοινή ή μη αφετηρία τους (σχολή, ομάδες, κοινές δραστηριότητες) αλλά το ότι προβάλλουν μια κοινή δυναμική με αναγνωρίσιμα χαρακτηριστικά. Δεν ξέρω αν αυτός είναι ο ορισμός της «σκηνής». Προσωπικά στην ανάλογη συζήτηση δεν κατανοώ τη χρήση του όρου «ελληνική» που το θεωρώ περισσότερο επικέτα μάρκετινγκ και όρο πολιτιστικής διπλωματίας (θεμιτά και τα δύο) παρά ουσιαστικό χαρακτηριστικό της ίδιας της τέχνης που παράγεται εδώ. Αν πάλι αναφερόμαστε σε κάποιου είδους περιεχόμενο θα προτιμούσα να μιλήσω (στον πληθυντικό) για ανταγωνιστικές «σκηνές» στην Ελλάδα που διαμορφώνουν προτάσεις πάρα για μία ηγεμονική σκηνή που κατοχυρώνει την αποκλειστικότητά της. Στην τέχνη (και όχι μόνο) μπορούμε να μιλάμε εξάλλου για προσωρινά μονοπώλια και μόνο.

Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στο να στίνεις μια έκθεση βάσει ενός συγκεκριμένου σκεπτικού

και στο να «παραλαμβάνεις» ένα μεγάλο αριθμό έργων μιας συλλογής προς επιμέλεια; Ίσως να φαίνεται παράξενο, αλλά δεν ένιωσα στην προκειμένη περίπτωση ότι έχω «παραλάβει» έργα για να ταβάλω στη βιτρίνα. Ίσως και να είναι ανακουφιστικό να γίνεται μια έκθεση μέσα από ενός είδους διπλό φίλτρο, δηλαδή να δοθεί μια άποψη μέσα από τα «κυάλια» ενός συλλέκτη (που αγόρασε τα έργα) και το «μικροσκόπιο» ενός επιμελητή (που επέλεξε εκθέματα μέσα από τη συλλογή). Τόσο από τη πλευρά του συλλέκτη όσο και από δικής μου πλευράς προτεραιότητα έχουν πάντα οι ίδιοι οι καλλιτέχνες. Το επιμελητικό concept δημιουργήθηκε μ' αυτό το σκεπτικό και μέσα από τα ίδια τα έργα. Υποφέρουμε ήδη αρκετά από «Υπερ-επιμέλειες» και θεματικές εκθέσεις παντός τύπου που περιφέρουν έργα από το ένα μουσείο στο άλλο ανάλογα με τις ιδέες των εκάστοτε επιμελητών (και δεν αναφέρομαι σε εννοιολογικού τύπου επιμελητικές δράσεις, για να μην παρεξηγηθώ) που μια έκθεση τέτοιου είδους είναι σχεδόν πρωτοποριακή! Θα προσκαλούσα και άλλους συλλέκτες να κάνουν το βήμα και να ανοίξουν τις συλλογές τους στο κοινό.

Με ποιο τρόπο προσέγγισες την επιμέλεια της Συλλογής Μπέλτσιου; Πόσο δύσκολο εντέλει ήταν να εργάζεσαι υπό τη σκιά των επιτυχημένων «Πρωτοπόρων», την προηγούμενη έκθεση της Συλλογής που επιμελήθηκε ο Ντένης Ζαχαρόπουλος; Οι «Πρωτοπόροι» ήταν μια επιτυχημένη έκθεση ιστορικής φύσεως. Οι στόχοι εδώ είναι τελείως διαφορετικοί. Τόσο τα έργα της έκθεσης που δεν έχουν ξαναπαρουσιαστεί ως μέρος της συλλογής όσο και η επιμελητική πρόταση θέλουν να δώσουν (με όλες τις υπαρκτές και αναπόφευκτες ελλείψεις που γίνονται ορατές σε ένα τέτοιο εγχείρημα) μια ολοκληρωμένη άποψη για την τέχνη στην Ελλάδα στις αρχές του 21ου αιώνα. Η έκθεση σκέφτεται σε χρόνο τετελεσμένο μέλλοντα.

Πώς θα λέγεται η έκθεση; Μια και στις 27 Μαΐου (και για όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού) θα μπορεί κάποιος να πάρει το τρένο ή το αυτοκίνητό του με προορισμό την έκθεση στα Τρίκαλα (λοιπόν εκτός Αθηνών), αποφασίσαμε να την ονομάσουμε «Στην Εξοχή»!

Συλλογή Μπέλτσιου
«Στην Εξοχή»

Μια άποψη της τέχνης στην Ελλάδα στις αρχές του 21ου αιώνα.
(27.5.2006 - 30.7.2006 Πάρκο Ματσόπουλου, Τρίκαλα)

Συμμετέχουν μεταξύ άλλων οι Ανδρέας Αγγελιδάκης, Λουκία Αλαβάνου, Νίκος Αλεξίου, Μάντυ Αλμπάνη, Κώστας Αυγούλης, Αλέξης Αυλάμης, Βασίλης Βασιλακάκης, Κωστής Βελώνης, Μπάμπης Βενετόπουλος, Απόστολος Γεωργίου, Γιώργος Γυπαράκης, Δημήτρης Ιωάννου, Χριστίνα Κάλμπαρη, Λεωνίδα Λιάμπης, Παναγιώτης Λουκάς, Ελένη Λύρα, Άννα Μανέτα, Μίλτος Μανέτας, Νίκος Μάρκου, Ευαγγελία Μπασδέκη, Ντόρα Οικονόμου, Ραλλού Παναγιώτου, Μαρία Παπαδημητρίου, Νίκος Παπαδημητρίου, Λήδα Πάττα, Άγγελος Πλέσσας, Βασίλης Πολυχρονάκης, Ράνια Ράγκου, Γιάννης Σκαλτσάς, Φανή Σοφολόγη, Κωστής Σταφυλάκης, Στέφανος Τσιβόπουλος, Θανάσης Τότσικας, Δημήτρης Φουτρήs, Σάββας Χριστοδουλίδης, Αλέξανδρος Ψυχούλης, Μανταλίνα Ψωμά.

1. **ΠΩΣ ΣΕ ΛΕΝΕ;**
Βίκη Μπέτσου.
2. **ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ;**
Στην Πρέβεζα.
3. **ΠΟΥ ΜΕΝΕΙΣ;**
Στην Αθήνα.
4. **ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΑΙΝΙΑ;**
«Το Πέρυσι στο Μάριεμπαντ» του Αλαίν Ρεναί.
5. **ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΠΟΥΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΣ;**
«Farataos Jazz Band», στη Βαρκελώνη.
6. **ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ;**
Το «Φουκώ» του Gilles Deleuze.
7. **ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΝ ΔΕΝ ΗΣΟΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ;**
Βιολόγος, όπως ξεκίνησα, πριν στραφώ στην ζωγραφική.
8. **ΠΟΙΟΣ/ ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΤΙΜΗΜΕΝΟ;**
Η σύγχρονη Τέχνη.
9. **ΠΟΙΟΣ/ ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΤΙΜΗΜΕΝΟ;**
Η ζωή και... η σύγχρονη Τέχνη.
10. **ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΣΟΥ;**
Το ενοίκιο, βιντεοκάμερα, υπολογιστές, βιβλία.
11. **ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΙΣ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ, ΠΟΙΟ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΣ;**
Τη «Δολοφονία του Μαρά» του Νταβίντ.
12. **ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΠΕΤΥΧΕΙ ΩΣ ΤΩΡΑ;**
Να έχω διάλογο με σκεπτόμενους και αγαπημένους ανθρώπους.
13. **ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ;**
Διάβασα, είδα ειδήσεις, άκουσα μουσική.

1. **ΠΩΣ ΣΕ ΛΕΝΕ;**
Χρήστο Χαρίση.
2. **ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ;**
Στα Γιάννενα.
3. **ΠΟΥ ΜΕΝΕΙΣ;**
Στα Εξάρχεια.
4. **ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΑΙΝΙΑ;**
«Ψάχνοντας το Νέμο».
5. **ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΣ;**
Cure στο Καλλιμάρμαρο το 1982.
6. **ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ;**
Λουίτζι Πιραντέλλο, «Εξι Πρόσωπα Ζητούν Συγγραφέα».
7. **ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΝ ΔΕΝ ΗΣΟΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ;**
Cure στο Καλλιμάρμαρο το 1982.
8. **ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ;**
Λουίτζι Πιραντέλλο, «Εξι Πρόσωπα Ζητούν Συγγραφέα».
9. **ΠΟΙΟΣ/ ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΤΙΜΗΜΕΝΟ;**
Μάλλον τίποτα.
10. **ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΣΟΥ;**
Τα media, παλιά και νέα.
11. **ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΙΣ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ, ΠΟΙΟ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΣ;**
Πολλά και διάφορα.
12. **ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΠΕΤΥΧΕΙ ΩΣ ΤΩΡΑ;**
Το έργο του Bruce Nauman όπου γυρίζει γύρω-γύρω και λέει «ok ok ok» (ok ok ok).
13. **ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ;**
Δεν μπορούσα να κοιμηθώ. «Good Night and Good Luck».

1. **ΠΩΣ ΣΕ ΛΕΝΕ;**
Βασιλεία Στυλιανίδου.
2. **ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ;**
Στη Θεσσαλονίκη.
3. **ΠΟΥ ΜΕΝΕΙΣ;**
Στο Βερολίνο.
4. **ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΑΙΝΙΑ;**
«Le Locataire» (Ο Ένοικος), του R. Polanski. Η μήπως το «Videodrome» του Cronenberg;
5. **ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΣ;**
Η πρώτη σβήστηκε. Η τελευταία ήταν των Le Tigre στο MariaClub στο Βερολίνο.
6. **ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ;**
Ανάλογα με το βαθμό ηλιοφάνειας, «Das Tagebuch des Verfuhrers» του Kierkegaard, «Postproduction» του N. Bourriaud, «Πρώτος Έρωτας» του S.Beckett και «Το όργιο ως κινηματογραφική εμπειρία» του Χ. Μαρίνου.
7. **ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΝ ΔΕΝ ΗΣΟΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ;**
«Όλοι οι καλλιτέχνες είναι άνθρωποι».
8. **ΠΟΙΟΣ/ ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΤΙΜΗΜΕΝΟ;**
Τα πάντα.
9. **ΠΟΙΟΣ/ ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΤΙΜΗΜΕΝΟ;**
Η γλώσσα, απτικά και ακουστικά.
10. **ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΣΟΥ;**
Την πορτοκαλί σθηστέρα μου και πράσινο τσάι.
11. **ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΙΣ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ, ΠΟΙΟ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΣ;**
Το έργο του Bruce Nauman όπου γυρίζει γύρω-γύρω και λέει «ok ok ok» (ok ok ok).
12. **ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΠΕΤΥΧΕΙ ΩΣ ΤΩΡΑ;**
Το σωστό timing (και το άρρυθμο). Εξυπηρετούν τη σκηνική δράση.
13. **ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ;**
Δεν μπορούσα να κοιμηθώ. «Good Night and Good Luck».

1. **ΠΩΣ ΣΕ ΛΕΝΕ;**
Γιάννη Θεοδώροπουλο.
2. **ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ;**
Αθήνα.
3. **ΠΟΥ ΜΕΝΕΙΣ;**
Μαγκουφάνα.
4. **ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΑΙΝΙΑ;**
«Αραβικές νύχτες» του Παζολίνι.
5. **ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΣ;**
Πρέπει να ήταν μια συναυλία του Τζώνη Βαβούρα σ' ένα σινεμά στο Χαλάνδρι, ήμουν στην έκπη δημοτικού.
6. **ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ;**
Πάρα πολλά από λίγο.
7. **ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΝ ΔΕΝ ΗΣΟΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ;**
Φυσικά, standup comedian.
8. **ΠΟΙΟΣ/ ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΤΙΜΗΜΕΝΟ;**
Τα πάντα.
9. **ΠΟΙΟΣ/ ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΤΙΜΗΜΕΝΟ;**
Η δουλειά μου.
10. **ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΣΟΥ;**
Δεν έχω στούντιο.
11. **ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΙΣ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ, ΠΟΙΟ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΣ;**
Πολλά και διάφορα.
12. **ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΠΕΤΥΧΕΙ ΩΣ ΤΩΡΑ;**
Ότι παραμένω κόντρα στους καιρούς, ένας flaneur!
13. **ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ;**
Ήμνα μια chimay.

1. **ΠΩΣ ΣΕ ΛΕΝΕ;**
Κατερίνα Διακομή.
2. **ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ;**
Στο Βόλο.
3. **ΠΟΥ ΜΕΝΕΙΣ;**
Στη Φωκίωνος.
4. **ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΑΙΝΙΑ;**
«Ένα Βότσαλο στη λίμνη».
5. **ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΣ;**
Tindersticks στο ΡΟΔΟΝ.
6. **ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ;**
«Ο Λεξιλόγος» της Άιρις Μέρντοκ.
7. **ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΝ ΔΕΝ ΗΣΟΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ;**
Chanteuse του Μεσοπολέμου.
8. **ΠΟΙΟΣ/ ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΤΙΜΗΜΕΝΟ;**
Η fusion κουζίνα.
9. **ΠΟΙΟΣ/ ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΤΙΜΗΜΕΝΟ;**
Ο προσωπικός χρόνος.
10. **ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΣΟΥ;**
Ησυχία.
11. **ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΙΣ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ, ΠΟΙΟ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΣ;**
Το Τσίρκο του Calder.
12. **ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΠΕΤΥΧΕΙ ΩΣ ΤΩΡΑ;**
Αυτονομία.
13. **ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ;**
Έμεινα σπίτι και είδα ταινία.

1. **ΠΩΣ ΣΕ ΛΕΝΕ;**
Ευτύχη Πατσουράκη.
2. **ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ;**
Στην Παλαιοχώρα (Χανιά) στο Λυβικό πέλαγος.
3. **ΠΟΥ ΜΕΝΕΙΣ;**
Στην Αγία Βαρβάρα πίσω απ' τις φυλακές Κορυδαλλού.
4. **ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΑΙΝΙΑ;**
«Αντρέι Ρουμπλιώφ» του Αντρέι Ταρκόφσκι και το «Gerry» του Gus Van Sant.
5. **ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΣ;**
Του Παύλου Σιδηρόπουλου. (Δε θυμάμαι ακριβώς πού στον Πειραιά...)
6. **ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ;**
Ποιήματα του Άθου Δημουλά και το «Σχετικά με τη φιλοσοφία της καθημερινής ζωής» του John Roberts ενώ όλο και ξαναπέφτω πάνω στο Μπόρχες.
7. **ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΝ ΔΕΝ ΗΣΟΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ;**
Ηθοποιός.
8. **ΠΟΙΟΣ/ ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΤΙΜΗΜΕΝΟ;**
Τα τόσα πολλά που άλλαξαν γύρω μας τα τελευταία χρόνια.
9. **ΠΟΙΟΣ/ ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΤΙΜΗΜΕΝΟ;**
Αυτό που δεν άλλαξε στιγμή.
10. **ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΣΟΥ;**
Σωστό φώς, internet, κάποια βιβλία.
11. **ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΙΣ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ, ΠΟΙΟ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΣ;**
Αν και έχω ήδη φάει μια καραμέλα από το «Placebo» (1993) του F.G. Torres, μια που μπορώ να αποκτήσω ακόμα ένα, δε θα έλεγα όχι και στο «The Nativity» (1470) του Pierro della Francesca.
12. **ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΠΕΤΥΧΕΙ ΩΣ ΤΩΡΑ;**
Όμορφες στιγμές.
13. **ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ;**
Κουβέντιαζα μ' ένα φίλο.

1. **ΠΩΣ ΣΕ ΛΕΝΕ;**
Νίκο Παπαδόπουλο.
2. **ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ;**
Στην Ηγουμενίτσα.
3. **ΠΟΥ ΜΕΝΕΙΣ;**
Κουκάκι.
4. **ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΑΙΝΙΑ;**
«Oldboy».
5. **ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΣ;**
Πάει καιρός.
6. **ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ;**
Τη «Γέννηση της τραγωδίας» του Νίτσε.
7. **ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΝ ΔΕΝ ΗΣΟΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ;**
DJ.
8. **ΠΟΙΟΣ/ ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΤΙΜΗΜΕΝΟ;**
Η επιτυχία.
9. **ΠΟΙΟΣ/ ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΤΙΜΗΜΕΝΟ;**
Ο ελεύθερος χρόνος.
10. **ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΣΟΥ;**
Καφέ-μουσική.
11. **ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΙΣ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ, ΠΟΙΟ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΣ;**
Το έργο του Maurizio Cattelan με τον ίδιο να ξετρυνώνει από το πάτωμα.
12. **ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΠΕΤΥΧΕΙ ΩΣ ΤΩΡΑ;**
Να μαγειρεύω καλά.
13. **ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ;**
Μια ανοξιζάτικη έξοδος.

MOBILE STUDIOS

Power to the networks!

της Δάφνης Δραγώνα

Τα Mobile Studios είναι σίγουρα μία από τις πιο ενδιαφέρουσες δραστηριότητες για το χώρο των νέων μέσων (και όχι μόνο) αυτό το διάστημα. Ξεκίνησαν στις 11 Απριλίου από την Πλατεία Δημοκρατίας στο Βελιγράδι όπου για μία βδομάδα άλλαξαν τους συνήθεις ρυθμούς της πόλης με συζητήσεις, δράσεις και έργα που προγραμματίστηκαν ειδικά για τα Mobile Studios εμπλέκοντας καλλιτέχνες και κοινό σε μία διαφορετική διαδικασία. Την τελευταία βδομάδα του Απριλίου βρέθηκαν στη Μπρατισλάβα ενώ το Μάιο ταξιδεύουν στη Βουδαπέστη και τη Σόφια. Όπως μαντεύει κανείς και από το όνομα, πρόκειται για καλλιτεχνικά εργαστήρια τα οποία έχουν νομαδικό χαρακτήρα, μετακινούνται από μία γεωγραφική περιοχή σε μία άλλη, στήνονται σε ένα διαφορετικό κάθε φορά περιβάλλον και έρχονται σε διάλογο με αυτό και τους κατοίκους του. Η ιδέα ανήκει στο Public Art Lab του Βερολίνου που τους ενδιαφέρει, όπως δηλώνουν, να κινούνται με βάση το ένστικτο και την περιέργεια στο αστικό περιβάλλον και να συνεργάζονται με καλλιτέχνες και αρχιτέκτονες για να ανακαλύπτουν νέα εδάφη. Ταυτόχρονα, η ομάδα του Public Art Lab φαίνεται να κατανοεί τι σημαίνει δίκτυο για την σημερινή εποχή και να πιστεύει σε αυτό. Για το τελευταίο τους αυτό project, που έχει την υποστήριξη του

Culture 2000, επέλεξαν να συνεργαστούν με κέντρα από τις πόλεις που θα επισκέπτονταν, με επιμελητές και φεστιβάλ, με καλλιτέχνες, με τον κόσμο που θα συναντούσαν αλλά και με τις ίδιες τις πόλεις που συνδέθηκαν μεταξύ τους μέσω των mobile studios και της τεχνολογίας που τα υποστηρίζει. Τα mobile studios είναι στην ουσία τρεις χώροι, λυόμενοι, που συνδέονται πρακτικά αλλά και ουσιαστικά. Το Live Studio είναι ο χώρος που δίνεται στους καλλιτέχνες για μάξιμουμ 24 ώρες για να διαμορφώσουν ένα έργο ή μία δράση. Το Talk Studio φιλοξενεί συζητήσεις και παρουσιάσεις μεταξύ καλλιτεχνών και θεωρητικών γύρω από τα έργα των live studios. Ενώ το Editorial Studio έχει την κατάλληλη τεχνολογία για την καταγραφή, επεξεργασία και μετάδοση των δεδομένων στο ίντερνετ και τα άλλα μέσα. Και αυτά όλα εκτός κάποιου μουσείου ή θεσμικού πλαισίου. Πάντα στην πόλη, σε ένα κεντρικό σημείο, συνήθως σε κάποια γνωστή πλατεία που πιθανότατα έχει παίξει ιδιαίτερο ρόλο στην ιστορία της πόλης. Τα έργα που φιλοξενούνται και παρουσιάζονται έχουν σαν κύριο χαρακτηριστικό τους την εμπλοκή του περαστικού, του κατοίκου της πόλης. Η μορφή τους ποικίλει από εγκαταστάσεις βίντεο, performances, multimedia εφαρμογές και games, σε happenings με κινητά τηλέφωνα

και projects ήχου για την πόλη. Η ιδέα τις περισσότερες φορές είναι να πάρουν τα δεδομένα του χώρου και της ιστορίας του και να τα ανασυνθέσουν δίνοντας μία άλλη διάσταση. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι το έργο «T_BT_GRAFFITI | Mausoleum2» των Kyd Campbell και Petko Dourmana που θα γίνει στη Σόφια. Μέσω της τεχνολογίας Bluetooth, όσο βρίσκονται στην πλατεία όπου είναι εγκατεστημένα τα εργαστήρια, θα λαμβάνουν στα κινητά τους εικόνες και ήχους που θα παραπέμπουν στην παλαιότερη μορφή του χώρου όταν ήταν μαυσωλείο. Ή όπως το έργο της Mirjana Boba Stojadinovic, «Belgrade is the world» που αναφέρεται ταυτόχρονα στη μετανάστευση και καλεί τους περαστικούς μέσω βίντεο ή φωτογραφίας να επικοινωνήσουν με φίλους και συγγενείς εκτός χώρας. Πολλά είναι projects για το φόβο, για την παρακολούθηση, για την παράνοια των σύγχρονων πόλεων. Το project Digit Group στο Βελιγράδι που 10 performers παρακολουθούσαν και παρακολουθούνταν από τον κόσμο για 12 ώρες γύρω στους δρόμους της πόλης, έθιγε ερωτήματα για τα όρια ατομικότητας και συλλογικότητας, για τον έλεγχο στο φυσικό και ψηφιακό κόσμο. Ενώ αντίστοιχα το «Meeting points» της Ακαδημίας Καλών Τεχνών στη Μπρατισλάβα διαμόρφωσε ένα λαβύρινθο παρακολούθησης μέσα στο Live studio. Αρκετά είναι φυσικά τα έργα που αναφέρονται

στην έννοια της ταυτότητας και τον επαναπροσδιορισμό της. Ενώ άλλα εστιάζουν πιο πολύ στη χρήση και αξιοποίηση της τεχνολογίας, εμπλέκοντας τον κόσμο σε ένα παιχνίδι με ψυχαγωγικό κυρίως χαρακτήρα. Τα Mobile Studios εγκαθίστανται στο δημόσιο χώρο δημιουργώντας ένα είδος ουδέτερης ζώνης με παρεμβάσεις που επιδιώκουν ένα διάλογο με τον κόσμο. Στα talk studios καλλιτέχνες και θεωρητικοί συζητούν - λαμβάνοντας πάντα υπόψη και τα τοπικά δεδομένα - για το νόημα του σύγχρονου έργου τέχνης, για τη δημόσια και προσωπική ταυτότητα, τη σημασία του να ανήκεις και να μοιράζεσαι, για μη θεσμικές πρωτοβουλίες, για τη διεπιστημονική δράση, για τη σημασία της συνεργασίας και των δικτύων.

Αν και τη γενική επιμέλεια του project έχει το Public Art Lab του Βερολίνου, αξίζει να προσέξουμε ότι οι παραπάνω δράσεις δε γίνονται στις αναμενόμενες δυτικές πρωτεύουσες. Ωραία θα ήταν να έφτανε μια τέτοια πρωτοβουλία και στην Αθήνα. Θα ήταν ίσως μια ευκαιρία να διαμορφωθεί ένας διαφορετικός πυρήνας συνεργασίας μεταξύ ατόμων που θα αποτελούσε ταυτόχρονα μέρος ενός μεγαλύτερου δικτύου. Κάπως όπως το περιγράφουν οι Dez org που συμμετείχαν στα Mobile Studios στο Βελιγράδι. «Αντί να γκρινιάζουμε για την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των καλλιτεχνών, προτιμάμε να δουλεύουμε για την τέχνη με πιο ανοιχτό τρόπο και επιδιώκουμε να της δώσουμε πιο επικοινωνιακό χαρακτήρα πιστεύοντας σε νέα μοντέλα συνάντησης των καλλιτεχνών σε τοπικό και διεθνές επίπεδο».

www.mobile-studios.org

Το Fresh παρουσιάζει
το cd του μήνα
παρέα με μια Cuervo!

CUERVO MARGARITA

Το πιο in, το πιο must και το πιο διαδεδομένο κοκτέιλ!!!
Για να φτιάξουμε Μαργαρίτα Cuervo, χρειαζόμαστε:
1,5 μέρος Cuervo Especial ή Clasico
1 μέρος Χυμό Lime
1 μέρος Triple Sec™
3 φέτες Lime, Αλάτι ή Ζάχαρη

Βάζουμε όλα τα συστατικά (εκτός από το αλάτι και τις φέτες lime) σε ένα σέικερ με πάγο. Στίβουμε το χυμό από 2 κομμάτια lime στο σέικερ και χτυπάμε το μίγμα. Βάζουμε lime στο χείλος ενός ποτηριού μαργαρίτα και στη συνέχεια το βουτάμε σε αλάτι ή ζάχαρη. Σερβίρουμε σε ποτήρι μαργαρίτας ή χαμηλό ποτήρι με τριμμένο πάγο και γαρνίρουμε με 1 φέτα Lime.

MORRISSEY

Ringleader of the Tormentors

Ό,τι και να πει κανείς για τον Steven Patrick Morrissey δεν είναι αρκετό για να εκφράσει τη σπουδαιότητα και την αξία του μουσικού που συνέδεσε κάποτε το όνομά του με ένα από τα επιδραστικότερα και σημαντικότερα συγκροτήματα στην ιστορία της μουσικής, τους Smiths, και συνεχίζει, εδώ και δύο δεκαετίες, με τον ίδιο ζήλο ανεπηρέαστος από το πέρασμα του χρόνου, να δημιουργεί ποπ μουσική με το μοναδικό τρόπο που κάποτε αυτός και η παρέα του δίδαξαν σε όλο τον κόσμο. Τα τελευταία χρόνια διανύει εξαιρετική περίοδο φόρμας και αυτό αρχικά φάνηκε πριν δύο χρόνια με την κυκλοφορία του υπέροχου «You Are The Quarry», αλλά αποκορυφώθηκε στην πιο πρόσφατη δισκογραφική δουλειά του με τίτλο «Ringleader Of The Tormentors». Η μόνη εγκατάστασή του στη Ρώμη, του έχει αναζωογονήσει τις πηγές έμπνευσής του και σε συνδυασμό με τον ερωτισμό που εκπέμπει η αιώνια πόλη, ο Morrissey σήμερα μπορεί να κατηγορηθεί με χειροπιαστές αποδείξεις για την κυκλοφορία ενός από τους σπουδαιότερους δίσκους στην μετά-smiths ιστορία του.

**Απολαύστε το «Ringleader of the Tormentors»
του Morrissey με μια Cuervo, τη No1 τεκίλα στον κόσμο!**

www.morrisseymusic.com

VIVE Cuervo

SOPHIE SOLOMON Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΒΙΟΛΙ...

του Δημήτρη Βόγλη

Μια μεγάλη έκπληξη μας έρχεται από το ανατολικό μπλοκ της Αγγλίας –ε, ναι, υπάρχουν και κάποιοι πιο συνειδητοποιημένοι Άγγλοι που δεν θεωρούν ότι το νησί τους είναι το κέντρο του κόσμου, ότι υπάρχουν και άλλες κουλτούρες πέρα από τη δική τους, άλλη μουσική και φυσικά κάπου εκεί έξω μιλάνε και άλλες γλώσσες πέραν της Αγγλικής, άσε που το 95% του πληθυσμού δεν μιλάει άλλη γλώσσα.

Η Sophie Solomon είναι μεν Αγγλίδα στην καταγωγή, γεννημένη το 1978 στο Μάντσεστερ, αλλά –συγχωρέστε την– δεν παίρνει έκταση, δεν ακούει Oasis και indie και δεν είναι άξεστη χωριατούλα. Τι εστί όμως Sophie Solomon; Κατά την ταπεινή μας γνώμη η κοπέλα αυτή, που παίζει βιολί πρώτα με την καρδιά και μετά με τα χέρια, κυκλοφόρησε έναν από τους καλύτερους δίσκους της χρονιάς με τον τίτλο «Poison Sweet Madeira». Σε ηλικία μόλις 2 ετών ο πατέρας της, λάτρης της μουσικής, της αγοράζει ένα βιολί και στέλνει το νήπιο κόρη του σε σχολή για να μάθει το ιδιαίτερο αυτό όργανο –με την μέθοδο Suzuki– το οποίο έμελλε να είναι όλη της η ζωή, και πιάνο στα 6 της. Είχε εντυπωσιαστεί με την ιστορία του θείου της, ο οποίος είχε αυτοκτονήσει στα 24 του, καθώς δεν του επέτρεψαν να παντρευτεί την αγαπημένη του, λόγω εβραϊκής καταγωγής. Πριν από αυτό πρόλαβε να ηχογραφήσει και να κυκλοφορήσει ένα δίσκο 78 στροφών αφιερωμένο στην καλή του –ένα υβρίδιο εβραϊκής και ρώσικης μουσικής, klezmer το όνομά της– το οποίο ο πατέρας της μικρής Sophie το έπαιζε κάθε μέρα για πολλά χρόνια και το εμπέδωσε πολύ καλά. Άρχισε σιγά σιγά να την ψάχνει σε πιο παραδοσιακές φόρμες, ενώ παράλληλα ταξίδευε πολύ

στην Ανατολική Ευρώπη εντυπωσιασμένη από το υψηλό επίπεδο μουσικής παιδείας –και όχι μόνο– αυτών των λαών. Λαοί μορφωμένοι, ευγενικοί, δεν άργησαν πολύ να μπουν στην καρδιά της και να διαμορφώσουν το χαρακτήρα της. Στα 17 της σπούδασε ιστορία και ρώσικα και λίγο αργότερα πήγε να ζήσει για ένα μικρό χρονικό διάστημα στη Μόσχα, όπου ενθουσιάστηκε με τη dance σκηνή. Εκεί γνώρισε τον Lemež Lonas, τρομπετίστα των Oï Va Voi, στους οποίους και έγινε μέλος. Γυρνώντας στο Λονδίνο αυτή τη φορά ασχολήθηκε με τη τη drum'n'bass, jungle και raga σκηνή –καμία σχέση με το τι μας παρουσιάζει στη δισκογραφική της δουλειά που μας ενδιαφέρει και πιο πολύ. Λυρισμός, μοναδικές μελωδίες που σε παραπέμπουν στην Ρωσία, tango, τσιγγάνικη μουσική, κάτι από Pascal Comelade, Band of Holy Joy, Tom Waits. Χωρίς υπερβολές τύπου Vanessa Mae –ξέρετε, παίζω πολύ καλό βιολί, γι' αυτό θα παίζω σόλο πάνω σε μια μελωδία ή πάνω σε ένα beat και θα είμαι θεά. Ή σαν τους βιρτουόζους καλλιτέχνες, που ξέρουν πολύ καλά ένα όργανο και μας πηρίζουν κανονικά, αρχίζοντας τα περιττά solo που δεν σε πάνε πουθενά. Όχι, δεν είναι έτσι το παίξιμο της Sophie. Το σωστό cocktail θέλει την κατάλληλη δόση από κάθε συστατικό για να πετύχει. Ακούστε το Burnt by the Sun με τα εκπληκτικά φωνητικά του Richard Hawley, πρώην κιθαρίστα των Pulp και των Longrigs, μια μελωδία βασισμένη στο αγαπημένο tango του Στάλιν (πού να την παίξουν μετά τα αγγλικά και αμερικάνικα MME). Αριστουργηματικό και το «A light that never dies» σε στίχους του Ρώσου ποιητή Alexander Blok. Τι άλλο να συμπληρώσουμε, επισκεφτείτε το site της www.sophiesolomon.com και ακούστε...

alterground

PRESENTS CULT EVENTS 2006

PHIL SHOENFELT

[FULL BAND] (Wrexham, England)

ΔΕΥΤΕΡΑ 15 ΜΑΙΟΥ / UNDERWORLD / TICKET: 20 EUROS (INCLUDING BEER)

+ VERY SPECIAL GUESTS

SAVAGE REPUBLIC

(Los Angeles, CA, USA)

ΠΕΜΠΤΗ 18 ΜΑΙΟΥ / UNDERWORLD / TICKET: 25 EUROS

+ VICTORY COLLAPSE + SINISTER WAIT

THE WALKABOUTS

(Seattle, WA, USA)

ΠΕΜΠΤΗ 25 ΜΑΙΟΥ / UNDERWORLD / TICKET: 27 EUROS

+ VERY SPECIAL GUESTS

HOLLY GOLIGHTLY

[FULL BAND] (London, England)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26 ΜΑΙΟΥ / UNDERWORLD / TICKET: 25 EUROS

+ JESSICA BELL of HARD CANDY (Melbourne, Australia) + MARY & THE BOY + dj set: Βίλβελ Καραμαλέγκου

3rd SUMMER IN THE CITY FESTIVAL

12 - 22 ΙΟΥΝΙΟΥ / UNDERWORLD / TICKET: 10 EUROS (INCLUDING BEER)

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΗΣ ΕΤΧΟΡΙΑΣ ΣΚΗΝΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΕΧΟΜΕΝΗ ΧΡΟΝΙΑ!

11 ΝΥΧΤΕΣ, 11 ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΘΕΜΑΤΙΚΕΣ ΕΝΟΤΗΤΕΣ, ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 50 ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ!

FAUST

(Wuppertal, Germany)

ΠΕΜΠΤΗ 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ / BIOS / TICKET: 20 EUROS

+ VERY SPECIAL GUESTS

Όλα τα events έχουν αυστηρά περιορισμένα, αριθμημένα εισιτήρια...

Προπώληση:

Vinyl Μικτόπωλη (Ιδιόκτης) 34, τηλ.: 210-36.14.644 / 3ηη (Αρκαλήπου) 24, τηλ.: 210-36.45.066

FMW (Πανεπιστημίου & Πατισίων, τηλ.: 210-36.02.030) / Ticket House (Πανεπιστημίου 42, εντός Στάου, 210-34.01.280)

Underworld (Θεμιστοκλέους & Γαμβέτα 5, Εξάρχεια, τηλ.: 210- 38 40 965) / BIOS (Πειραιώς 84, τηλ.: 210-34.25.335)

ALTERGROUND [cult events], 24 hours call phone: 6979-709743 / e-mail: info@alterground.gr

new+rock

Think

SOUND

VELVET
magazine

b-sides./20

FRENCH LIFT

Στο Παρίσι ο κόσμος περπατάει, πίνει μπίρες και χορεύει πολύ στις συναυλίες. Τον Απρίλιο έγιναν πολλές αλλά κατάφερα να πάω μόνο σ'εκείνες που δε χρειαζόταν να πληρώσω.

του Γιάκου Κολιοπάνου

Πάνω από 500 άτομα έχουν μαζευτεί απόψε στον παλιό σιδηροδρομικό σταθμό Charonne (στο 20ο arrondissement του Παρισιού) που εδώ και μερικά χρόνια έχει μεταμορφωθεί σε συναυλιακό χώρο ονόματι La Fleche d'Or. Πρόκειται για την επιστροφή του Lawrence Hayward (Felt, Denim) και την πρώτη του επίσημη live εμφάνιση ως Go-Kart Mozart, μετά από πολλά χρόνια στην αφάνεια, αλλά δύο εξαιρετικούς δίσκους στην Cherry Red, όπου προσφέρει μια στεγνή, ακαταμάχητη electropop, διανθισμένη με καυστικό αγγλικό χιούμορ, πρώτης τάξεως μελωδίες και οριζόντες βιομηχανικούς. Προς δική μου απογοτεύση, αλλά μάλλον προς μεγάλη ικανοποίηση για τους Γάλλους fans, ο Lawrence έχει μαζέψει ολόκληρο συγκρότημα, δηλαδή κιθάρα, μπάσο, ντραμς, διώροφα, τρομακτικά πλήκτρα και χειριμεταλλοφάτσες. Ο ήχος είναι μεγάλος, καθαρός, σχεδόν glam rock, όπως πολύ σωστά παρατηρεί κάποιος και όχι και τόσο electric rock'n'roll όπως διατείνεται ο ίδιος ο Lawrence, που μοιάζει με ανορεξικό φορτηγατζή. Παρολ'αυτά, η φωνή του αντηχεί σε ολόκληρο το σταθμό, τρυπάει τις σιδεριές και τα

πανάκριβα μπουκάλια Chartreuse, είναι μια φωνή στην επίπεδη ομορφιά της οποίας δεν μπορείς παρά να υποκλιθείς. Η βραδιά κλείνει με dj set από τον Jarvis Cocker που έχει αρκετό θράσος ώστε να βάλει το We're not adult oriented και στο καπάκι το The Wall.

Χαμηλά στη Rue St. Denis, βρίσκεται το Le Club, μαύρη υπόγα από τη σωστή εποχή, ο κατεξοχήν ναός για την παριζιάνικη sixties/garage/rock-'n'roll σκηνή. Με το που μπαίνεις έρχεσαι αντιμέτωπος με μια φωτογραφία του Jean-Pierre Kalfon και της Bulle Ogier από το Les Idoles. Ο dj παίζει ένα τραγούδι της Christie Laume που δεν έχω ξανακούσει ποτέ. Σε μια άλλη γωνία, φωτογραφία της Ζουζου. Η απόλυτη ευτυχία, αλλά απόψε δεν είναι αρκετή ακόμα και όταν βάζει το Trempe tes pieds dans le Gange της Stella. Απόψε γιορτάζουμε την κυκλοφορία του βιβλίου Anti Ye-Ye για τα γαμημένα τα sixties, η εκδοχή του Christian Eudeline, ενός από τους λίγους αληθινούς punk σ'αυτήν την πόλη. Ο αληθινός star της βραδιάς είναι όμως ο αδερφός του Patrick ένα από τα ωραία φαντάσματα της Pigalle, που μόλις

έβγαλε καινούριο δίσκο, γεμάτο από τραγούδια-παγίδες. Απόψε, μονάχα με μια ακουστική κιθάρα, αραδιάζει τρία-τέσσερα φωναχτά ποιήματα και ύστερα, πολύ ήρεμος, φτύνει ένα "j'en ai marre" και αποχωρεί από τη σκηνή. Έχουν προηγηθεί οι γκαραζόπληκτες δεσποσύνες Violetta των οποίων η ευτραφής τραγουδίστρια είναι λίαν χαρισματική, και ακολουθούν οι Blutt, τρία γεροντοπαλίκαρα με τόσο αξιοζήλευτο νεύρο και διόλου ευκαταφρόνητες μελωδίες.

Δυστυχώς αυτόν το μήνα δε θα έχω την ευκαιρία να δω τους Volt που είναι οι Γάλλοι Cramps, με δυνατές ενέσεις από Cabaret Voltaire.

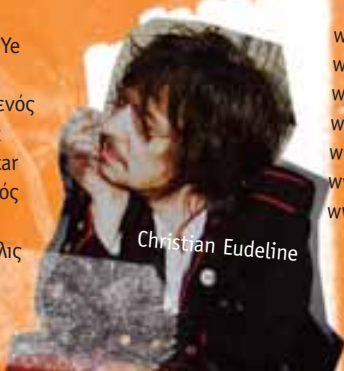
Τους αγαπητούς Motormark τους είχα φανταστεί σε άλλες πόλεις, άλλες ώρες, άλλα ποτά, αλλά απόψε ο κόσμος στο ακριβό, αδιάφορο και

μοδάτο Triptyque της Rue Montmartre είναι για πολλές μπάτσες όπως και η techno μουσική που τους ήρθε να διαλέξουν απόψε. Μόνο η Jane και ο Marco, τα δύο καμάρια μας από ένα κλωχωρί της Σκωτίας, από εκεί που είναι και οι Exploited, ξεχωρίζουν μέσα στη μάζα και το δηλώνουν ευθύς εξ αρχής: We are the Public. Και παρ'ότι απόψε δεν είναι σε μεγάλες φόρμες, παραμένουν φορείς ήχου απελπισμένα φρέσκου που σε κάνει να καυλώνεις ακόμα και όταν διασκευάζουν το My Sharona.

Τέλος, στη Maroquinerie, κάτι σαν το AN του Παρισιού, δύο άλλα καμάρια, ντόπιοι αυτήν τη φορά, η Sue και ο Mac, γερακίσιο πρόσωπο και ατέλειωτα πόδια, μαλλί-κράνος και μυροκοίλι, μπάσο (συν παλιό πλήκτρο Yamaha με ήχο σχεδόν moog) και κιθάρα, αντίστοιχα. Πρόκειται για τους Pravda. Ευρηματικοί, αστείοι, sexy, ίσως λίγο παραπάνω απ' ό,τι θα έπρεπε προσκολλημένοι στο παραδοσιακό rock, απειλούν μια μέρα να γίνουν αστέρια κυρίως χάρη στην παρουσία και τη φωνή αυτής της επικίνδυνα ερωτεύσιμης rockeuse που ήδη φιγουράρει στα περιοδικά και παίζει κιθάρα με τις αξιέπαινες γκαραζιέρισσες Tu seras terriblement gentille.

Μη χάσετε τους Motormark 18 Μαΐου στο Blue bar.

www.myspace.com/gokartmozart2001
www.myspace.com/eudeline
www.myspace.com/violettmusic
www.voltklub.free.fr
www.motormark.net
www.pravdaplanet.net
www.myspace.com/tuserasterriblementgentille

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF...

του Δημήτρη Βόγλη

THE LADY SINGS THE BLUES

Στην περίπτωση της Billie Holiday δεν υπάρχουν αν και τι θα είχε ή δεν είχε συμβεί. Η ζωή της είναι ένα απίστευτο παραμύθι, όχι τόσο γλυκό και ρομαντικό, όπως τα παραμύθια που θα θέλαμε να ακούσουμε πριν πέσουμε για ύπνο για να μην δούμε κακά όνειρα. Είναι μια ιστορία συνοδευόμενη από πλήθος συμπτώσεων και καταστάσεων, αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να χαθεί αυτή η φωνή και φιγούρα που άλλαξε κυριολεκτικά την ιστορία της μουσικής. Με πιάνει θλίψη τέτοιες στιγμές και αναρωτιέμαι για πόσους άλλους ανθρώπους –μεγάλους καλλιτέχνες– έμειναν για πάντα θαμμένα τα όνειρά τους για οποιοδήποτε λόγο και για πόσους άλλους θα μείνουν ανεκπλήρωτα. Και πραγματικά εξοργίζομαι όταν βλέπω τόση σαβούρα και υποκρισία να κάνουν καριέρα και να βγάζουν ένα σωρό χρήματα. Δεν μ' ενδιαφέρουν αυτοί οι αδιάφοροι... Με ενδιαφέρει όμως η Billie Holiday γιατί την αγαπάμε αληθινά. Δεν γεννήθηκε στα βόρεια προάστια των Η.Π.Α., δεν είχε σπόνσορα γονέα και πληρωμένο δημοσιοσχετίστα να της καλλωπίζει το image. Είχε όμως όλα αυτά που τόσο προσπαθούν να αντικαταστήσουν με άλλου είδους τεχνάσματα. ΠΑΘΟΣ! Με όλη τη σημασία που κρύβει αυτό το συναίσθημα –πάθος και αγάπη για το τραγούδι και φυσικά μια από τις πιο όμορφες γυναικείες φωνές που έχει γνωρίσει η ανθρωπότητα... Μια βελοούδινη φωνή, βγαλμένη από τα πιο νοσταλγικά και σπαρακτικά όνειρα του κάθε ανθρώπου που ακούει μουσική, πρώτα από την καρδιά και έπειτα από τα αυτιά... Η ιστορία της ένα δραματικό best seller και όπως λέει μια άλλη τραγική φιγούρα της pop, ο Daniel Treacy, «this time there's no happy ending»... Η Billie γεννήθηκε στις 7 Απριλίου 1915 στη Βαλτιμόρη ως Eleanora Fagan Gough. Η μητέρα τη γέννησε στα 13 της χρόνια και μη εξακριβωμένες πληροφορίες μας αναφέρουν ότι είχε συνολικά (και από τον πατέρα της που ποτέ δεν παντρεύτηκε την μητέρα της) 16 αδελφία! Παραγωγικές εποχές... Ο πατέρας της ήταν 18 και ταλαντούχος κιθαρίστας σε jazz μπάντες της εποχής, αλλά εγκατέλειψε την οικογένεια λίγους μήνες μετά τη γέννηση της Billie. Η μητέρα της, όντας παιδί ακόμα, δεν μπορούσε φυσικά να την αναθρέψει και συχνά πυκνά την άφηνε σε συγγενείς να την προσέχουν. Η Billie στα 10 της χρόνια είδε τα παιδικά και αθώα της όνειρα να θρυμματίζονται όταν βιάστηκε από άγνωστο. Όταν ανέφερε, την έκλεισαν για δύο χρόνια σε καθολικό ίδρυμα ως τιμωρία που τη βίασαν! Ναι, παιζόταν πολύ αυτό το θεματάκι τότε –δεν είσαι παρθένα; Μας ατίμασες, πρέπει να τιμωρηθείς, τι μας νοιάζει αν σε βίασαν, ας μην προκαλούσες! Κάπως έτσι είχαν τα πράγματα σε κάποιες

άλλες εποχές (σήμερα συμβαίνουν με λίγο πιο κοινό τρόπο). Τελικά το 1927 σε ηλικία 12 ετών φεύγουνε μαζί με τη μητέρα της για το New Jersey και εν συνεχεία για το Brooklyn στη Νέα Υόρκη. Δύσκολοι καιροί και ακόμα πιο δύσκολη η ανεύρεση οικονομικών πόρων (πού είναι ο σπόνσορας που λέγαμε;). Μοιραία η μικρή Billie καταλήγει πόρνη στους δρόμους της πόλης για τα προς το ζην. Η μεγάλη της στιγμή θα έρθει το 1933 όταν σε μια audition για χορό κάποιος της ζήτησε αν θα μπορούσε να τους τραγουδήσει κάτι. Πρέπει να είσαι τελείως αδαής (έχουμε πολλούς τέτοιους στη χώρα μας, μην ανησυχείτε, αφθονία από κολλημένα μυαλά ή αλλιώς στόκους σε τέτοιου είδους κέντρα αποφάσεων) για να περάσει απαρατήρητη μια τέτοια φωνή. Ήταν η φωνή που θα άλλαζε για πάντα το ρου της jazz και όχι μόνο. Ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στη jazz και την pop, στο δάκρυ με το χαμόγελο, στην αγάπη με το μίσος, στη ζωή με το θάνατο... Η φωνή της τα πάντα. Την ίδια χρονιά –όπως αποκαλύπτει και η ίδια στην αυτοβιογραφία της, Lady sings the blues– ο παραγωγός John Hammond έγραψε για αυτήν ένα μονόστηλο στο Melody Maker εξυμνώντας μια φωνή που αδυνατούσε να πιστέψει ότι είναι αληθινή. Η Billie ξεκίνησε να τραγουδάει σε μικρά νεοϋρκέζικα clubs και ο John Hammond έπεισε τον Benny Goodman, μεγάλο jazz αστέρα της εποχής, να έρθει να την ακούσει. ΟΚ, αυτό ήτανε. Τα πράγματα πήραν το δρόμο τους και το ένα σκαλοπάτι οδηγούσε πάντα σε κάποιο άλλο. Αλλά τα πάθη της δεν την άφηναν ποτέ σε πouxία. Έπασχε από κατάθλιψη και τα σκληρά ναρκωτικά την παρηγορούσαν σε όλες τις δυσκολίες της. Έφτασε στο απόγειο της δόξας της, κατάφερε να γίνει η πιο διάσημη τραγουδίστρια στον κόσμο, τίποτα όμως δεν μπορούσε να της φέρει πίσω την παιδική της αθωότητα και το πραγματικό χαμόγελο. Στις 17 Ιουλίου 1959, σε ηλικία 44 ετών, άφησε τον επίγειο κόσμο για να μετακομίσει στον κόσμο των αγγέλων που, ούτως ή άλλως, εκεί άνηκε. Υπερβολική δόση ηρωίνης –υπερβολική δόση κατάθλιψης θα συμπληρώναμε. The Old Devil Called Love, My Man, I Love You Porgy, On The Sunny Side Of The Street, Summertime, Guilty (if it's a crime then I'm guilty, guilty of loving you) μερικά από τα δώρα της. Ευτυχώς υπάρχουν στις μέρες ακόμα κάποιοι πραγματικοί καλλιτέχνες που έχουν την ίδια φλέβα πάθους. Σοκαρίστηκα όταν πρωτοάκουσα τη μαγευτική φωνή της Γαλλίδας Madeleine Peyroux. Μήπως έγινε μετενσάρκωση της φωνής της Billie; Αλλά αυτό είναι ένα θέμα που θα ασχοληθούμε άλλη στιγμή...

b-sides./22

BRICOLAGE

Μπα, προτιμώ το κουνουπίδι!

Οι Bricolage, με το καταπληκτικό όνομα που δεν έχει σχέση με τα μπρόκολα, είναι μια τετραμελής μπάντα από τις σημαντικότερες της νέο-DIY σκηνής της Γλασκώβης που αυτήν την περίοδο γεννάει μερικά από τα σημαντικότερα φρέσκα πράγματα στο χώρο της ευρύτερης σύγχρονης pop μουσικής. Έντονο arty προφίλ και οι επιρροές τους κάπου μεταξύ των Franz Ferdinand και των πρεσβυτέρων Pulp. Ως τώρα έχουν βγάλει μόλις ένα σινγκλάκι, το «Footsteps» / «Flowers of Deceit» στην Creeping Bent, αλλά ήδη έχουν τις καλύτερες συστάσεις από τον γνωστό και μη εξαιρετέο Άλεξ Καπράνο, ο οποίος σε άρθρο του πριν από κάποιους μήνες στο NME είχε γράψει τα καλύτερα συγκρίνοντάς τους μάλιστα και με τους θρυλικούς Orange Juice του Edwyn Collins.

www.myspace.com/bricolagetheband

THESE NEW PURITANS

Μάθε τέχνη και άσπνη

Η αρχή για τους These New Puritans από το Essex ήταν η ίδια όπως για τα περισσότερα συγκροτήματα. Στην αρχή στο σχολείο για πλάκα, μετά καμιά συναυλία από δώ κι από κεί και λίγο αργότερα η πρώτη δισκογραφική δουλειά. Ο σημαντικότερος άνθρωπος πίσω από το γκρουπ είναι ο Jack Barnett ο οποίος τραγουδάει, παίζει κιθάρα,

synth, computer και γράφει. Ο νευρωτικός τους ήχος έχει πολλά στοιχεία από Fall, Joy Division, Can, αν και ο ίδιος λέει ότι οι επιρροές του προέρχονται από πολλά διαφορετικά πράγματα, Βιβλία, ανθρώπους, μουσικούς, όπως ο συγγραφέας Michel Houellebecq ή ο καλλιτέχνης Henry Darger, αν και η σημαντικότερη επιρροή του προέρχεται από τους Dr. Feelgood! Όλα τα παραπάνω καθώς και το τραγούδι τους «I want to be Tracey Emin», με άμεση αναφορά στη γνωστή καλλιτέχνη, αποδεικνύουν ότι οι These New Puritans, όπως και πολλά από τα νέα συγκροτήματα, δείχνουν μεγάλο ενδιαφέρον και για άλλες μορφές τέχνης εκτός της μουσικής με ευεργετικές επιδράσεις για τον ήχο, τη σκηνική παρουσία καθώς και για ολόκληρο το αισθητικό κομμάτι που έχει να κάνει με εξώφυλλα, web sites κτλ.

www.myspace.com/thesenewpuritans
www.thesenewpuritans.com

NEILS CHILDREN

Ποιον να πιστέψεις!

Μπερδεύτηκα αρκετά ψάχνοντας να βρω πληροφορίες για τους Neils Children στο internet. Έπεσα πάνω σε κάτι φόρουμ όπου οι απόψεις ήταν άκρως αντιφατικές και αρχίζανε με φράσεις όπως «one of the best bands» ή «awful band».

Το τρίο από το Λονδίνο για την ώρα έχει να επιδείξει ένα μίνι άλμπουμ και μερικά πολύ καλά singles, ενώ σύντομα κυκλοφορούν ένα ακόμη με τίτλο «stand up».

Τα δείγματα σίγουρα δεν είναι πολλά για συμπεράσματα, αλλά είναι ικανοποιητικά για

να αποκαλύψουν την ομοιότητα του τραγουδιστή John Linger με τον συνονόματό του Johnny Lydon (ή Rotten αν προτιμάτε), αλλά και ότι πίσω από το μεταπάνκ ήχο τους ζει και βασιλεύει το new wave του Robert Smith και της παρέας του. Στο myspace θα βρείτε μερικά από τα τραγούδια τους για να κρίνετε αν είναι awful ή one of the best.

www.myspace.com/neilschildren
www.neilschildren.co.uk

THE ZUTONS

Τους έφαγε ο Καπράνος!

Οι Zutons δημιουργηθήκανε στα τέλη του 2001 στο Λίβερπουλ, αρχικά από τους David McCabe, Boyan Chowdhury, Russell Pritchard, Sean Payne ενώ στη συνέχεια ενσωματώθηκε στο γκρουπ και η Abi Harding, που αρχικά συμμετείχε στις συναυλίες τους παίζοντας σαξόφωνο. Κάποιους μήνες αργότερα κυκλοφόρησε το single «Devil's Deal» από τη Deltasonic, τα καλά γι' αυτούς όμως ξεκινήσανε το 2004 με την κυκλοφορία του πρώτου άλμπουμ με τίτλο «Who Killed ..... The Zutons» που έγινε δις-πλατινένιο, ήταν υποψήφιο για βραβείο στα «Mercury Music Awards», το οποίο όμως δεν κατακτάσανε αφού πέσανε πάνω στους Franz Ferdinand.

Οι Zutons συνέχισαν να ενισχύουν το όνομα και τη φήμη τους, κάνοντας εντυπωσιακές εμφανίσεις πέρυσι στα φεστιβάλ Glastonbury και V, αλλά παίζοντας και δίπλα σε μεγάλα ονόματα όπως οι U2, οι Oasis, οι REM και οι Killers. Καταξιωμένοι πλέον στο βρετανικό indie στερέωμα, κυκλοφόρησαν μόλις πριν από λίγες μέρες και το δεύτερο άλμπουμ τους με τίτλο «Tired Of Hangin' Around» το οποίο ηχογραφήθηκε το 2005 από τον Stephen Street που κατά το παρελθόν έχει συνεργαστεί με τους Smiths, τους Blur και τους Kaiser Chiefs.

www.thezutons.com

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

INDIE LABELS

DON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH!

του Νίκου Λιάσκα

Whaam! Records (1981-1984)

...«All for art and art for all» ή μήπως «pop goes art»; Λίγο δύσκολο να αποφασίσει κανείς ποιος από τους δύο τίτλους χαρακτηρίζει τη Whaam Records. Η εταιρεία ιδρύθηκε το 1981 από τον Daniel Treacy και τον κολλητό του Edward Ball, σαν ένα καθαρά ανεξάρτητο label, στηριζόμενοι στην επιτυχία που είχαν τα προσωπικά τους συγκροτήματα Television Personalities και The Times αντίστοιχα.

Το Μάρτιο του 1981 έχουμε τις δύο πρώτες κυκλοφορίες της εταιρείας με τη μορφή του single 45 στροφών. Το «Red with purple flashes» που ήταν και το ντεμπούτο των Times, με b side την εκπληκτική διασκευή στο «Biff bang pow!» των Creation και το «Painting by numbers» από τους Gifted Children, τους Television Personalities δηλαδή με άλλο όνομα, άγνωστο για ποιο λόγο. Οι καλές κριτικές από τα μουσικά

έντυπα και οι πωλήσεις έδωσαν ώθηση στην εταιρεία και στους συντελεστές της, με αποτέλεσμα να έχουμε, τον Ιανουάριο του 1982, την κυκλοφορία τριών albums ταυτόχρονα:

- «Mummy you are not watching me», ένα ψυχεδελικό αριστούργημα και ίσως ο καλύτερος δίσκος των Television Personalities.
- «Pop goes art» από τους Times, με εξώφυλλο ζωγραφισμένο στο χέρι, που μουσικά αναβιώνει την εποχή των mods και, κατά τη γνώμη μου, ένας από τους πληρέστερους δίσκους όλων των εποχών στην ανεξάρτητη μουσική σκηνή.
- «Beach party» από τις Marine Girls της Tracy Thorn, με απλές αλλά εξαιρετικές συνθέσεις. Ένας δίσκος-σταθμός στο χώρο της κιθαριστικής pop.

Κατά τη διάρκεια του 1982 έχουμε μερικές ακόμη σημαντικές κυκλοφορίες. Από albums έχουμε

τον προσωπικό δίσκο του Jed Dmochowski, που ήταν γνωστός από τη συμμετοχή του στους VIP'S και το τρίτο album των Television Personalities «They could have been bigger than the Beatles». Πρόκειται για έναν δίσκο-συλλογή με σπάνιες ηχογραφήσεις της περιόδου 76-80, με εξώφυλλο ζωγραφισμένο στο χέρι από τον ίδιο τον κύριο Treacy, έτσι ώστε κάθε ένα να είναι και διαφορετικό. Στα 45άρια αυτήν την περίοδο, έχουμε την κυκλοφορία των TVP'S «Three wishes», το πρώτο single από τους Pastels «Songs for children» (κορυφαίο), καθώς και τα singles από τους Le Mat και Doctor and the Medics, με ήχο αρκετά ψυχεδελικό.

Την ίδια περίοδο κυκλοφορούν και τα 45άρια των Direct Hits «Modesty blaze» και «Love is dead» από τους Small World, που είναι και ο πιο δυσέμετος δίσκος της Whaam records.

Στο τέλος της χρονιάς αυτής έχουμε ανακατατάξεις στην εταιρεία. Ο Edward Ball εγκαταλείπει την προσπάθεια, λόγω διαφωνίας σχετικά με τις μελλοντικές κυκλοφορίες και λόγω οικονομικών προβλημάτων. Άλλωστε το να κάνεις bussines με τον Daniel είναι σαν να προκαλεις την τύχη σου!!! Ο Daniel συνεχίζει μόνος, και το 1983 έχουμε ορισμένες κυκλοφορίες, όχι ιδιαίτερα

ποιοτικές. Το single από τους Page Boys είναι το μόνο που αξίζει πραγματικά (δίκιο είχατε Edward). Οπότε φτάνουμε στο 1984, την τελευταία χρονιά της Whaam. Κυκλοφορεί ο πρώτος ολοκληρωμένος δίσκος των Direct Hits «Blow up», ένα mod power pop αριστούργημα και η συλλογή «All for art and art for all», το κύκνειο άσμα της εταιρείας. Ένας δίσκος εκπληκτικός, με κομμάτια που υπάρχουν μόνον εδώ. Ο Allan Mac Gee, μετέπειτα αφεντικό της Creation Records, συμμετέχει με τα groups Revolving Paint Dream και Laughing Apple. Ακούστε το κομμάτι «Wouldn't you» και θα με καταλάβετε. Οι TVP's συμμετέχουν με το «Dream inspires» και οι Gifted Children με το «Favourite films», δύο κομμάτια εξίσου τέλεια. Το συγκρότημα αποκάλυψη της συλλογής είναι οι Mixers, οι οποίοι δεν έχουν κυκλοφορήσει τίποτε άλλο στο μέλλον, εκτός από τα δύο κομμάτια που βρίσκονται εδώ. Κρίμα που ο δίσκος δεν έχει επανεκδοθεί. Ορισμένα μόνο κομμάτια μπορείτε να βρείτε στη συλλογή που βγήκε μόνο σε CD απο την Vinyl Japan, με τον τίτλο Wham! Bam! Thank you Dan! Από τους υπόλοιπους δίσκους της Whaam! έχουν επανεκδοθεί τα albums των TVP's, το album των Times και το album των Direct Hits.

Για πλήρη δισκογραφία της Whaam απευθυνθείτε στη διεύθυνση:
www.televisionpersonalities.co.uk/whaam.htm

THE BEAUTIFUL MISS HOLLY GOLIGHTLY

του Ηλία Παπαζαχαρία

Her holiness...

Δεν πρόκειται για την Audrey Hepburn στο Breakfast at Tiffany's. Ο λόγος γίνεται για μία καστανομελάχρινη, κλωμή και αδύνατη φιγούρα που φέρνει σε κάτι μεταξύ Γαλλίδας ποιήτριας του μεσοπολέμου και μιας πιο αγριεμένης, άμεσης και αυστηρής εκδοχής της Soledad Miranda. Η φωνή της υπνωτική, ίσως μονότονη και μπλαζέ, δεν σου χαρίζεται και ούτε σου καϊδεύει τα αφτιά, καμιά φορά είναι τραβηγμένη μέσα από τα δόντια, άλλοτε θυμίζει πρωθιέρεια παγανιστικής τελετής και όταν απογοντεύεται, προσφέρει απλόχερα ένα ειρωνικό παράπονο. Ο ήχος της... one chord, one sound, one music. Πιθανόν.

1991. Thee Headcoatees... γυναικείο garage σχήμα, επιθετικό και βρώμικο. Το έτερον ήμισυ των Headcoates του Billy Childish. Δεν θύμιζαν ιδιαίτερα τις αντίστοιχες γυναικείες μπάντες του '60 (Τις Ladybags και τις Daughters of Eve, για παράδειγμα). Δεν είχαν αυτή τη χαζοχαρουμενιά. Ήταν αγριεμένες, καμιά φορά προκλητικές και διακριτικά ακατέργαστες, παίζοντας στο maximum διασκευές, δικά τους και άλλα που κατέβαιναν στο χαρτί από το κεφάλι του Childish. Ακούστε τα Girlsville και Have love will travel. Ο Phil Spector θα χαιρόταν πολύ να τις είχε στις τάξεις του. Η Miss Holly έμεινε στις Headcoatees για 4 χρόνια.

1995. The good things. Προφητικός ο τίτλος. Πρώτος προσωπικός της δίσκος. 10' στην εταιρεία Damaged Goods. Από τότε ο ήχος της έγινε ένα ωραιότατο, λίγο μονότονο και ενίοτε εσωστρεφές μείγμα blues, country-folk, soul και pop στοιχείων, μαριναρισμένο με κάμποσο αλκοόλ. Δεν πρόκειται για κάποιο εκ νέου blues revival των Εγγλέζων. Αυτά της αρέσουν, αυτά ακούει, αυτά παίζει με ενορχηστρώσεις απλές, απλούστατες με το slide καμιά φορά να κεντάει, τα πλήκτρα να της κρατούν πλάτη και τη φωνή της να φέρνει βόλτα από το Λονδίνο στο Σικάγο και το Detroit, έως και τη Δυτική Ακτή. Ο Willie Dixon, ο Ike Turner, ο Lee Hazelwood και ο Bill Withers χαμογελούν παραξενεμένοι. Τα χρόνια θα πέρναγαν το ένα μετά το άλλο και η Miss Holly θα γινόταν pride and joy για τη Damaged Goods, καθώς και μόνιμη στα Toe Rag studios του Λονδίνου.

1999. Κυκλοφορούν συγκεντρωμένα όλα τα singles. Ο τίτλος: Singles round up. Το εξώφυλλο: Σαφής η αναφορά στα έτη 63-64. Την ίδια χρονιά, το Νοέμβριο, κυκλοφορεί το In blood. Οι παλιές αγάπες δεν πάνε στον παράδεισο, αλλά βγάζουν δισκάρες. Εκπληκτικό ντουέτο με τον Billy Childish, στην εταιρεία Wanaba. Ακούστε το δυνατά.

2000. God don't like it. Εκπληκτικό εξώφυλλο (αισθητικής ανάλογης με το In my younger days του Junior Wells) και ο τίτλος... μάλλον δώρο από τον Blind Willie McTell. Υπέροχος δίσκος, soulful, bluesy ήχος για οποιεσδήποτε συνθήκες, περιστάσεις, καταστάσεις, ώρες και μέρες.

2004. Κυκλοφορεί το πολύ καλό Slowly but surely και την επόμενη χρονιά το My first Holly Golightly album, τα αγαπημένα της κομμάτια από τους 13, μέχρι στιγμής, προσωπικούς της δίσκους. Οδηγίες προς όλους τους ενδιαφερόμενους: Ο 14ος ετοιμάζεται να εμφανιστεί φέτος το καλοκαίρι.

Η φωνή της έχει ακουστεί με τους Headcoates, με τους Mud-honey, τους Greenhornes, τους White Stripes (έχει πολύ πλάκα στο It's true that we love one another).

Η Miss Holly θα παίξει στην Αθήνα, στο Underworld, στις 26 Μαΐου.

NEW ORDER

του Οδυσσέα Νικητιανού

18 Μαΐου 1980. Μία από τις σημαντικότερες μουσικές προσωπικότητες που έχει αναδείξει η Μεγάλη Βρετανία, ο Ian Curtis, βρίσκεται απαγχονισμένος στην κουζίνα του σπιτιού του, σε ηλικία 23 ετών, καταβεβλημένος και επηρεασμένος τόσο από τις επιληπτικές κρίσεις, από τις οποίες έπασχε, όσο και από την κρίση που περνούσε στη σχέση του με τη σύζυγό του Deborah. Έτσι άδοξα λοιπόν έκλεισε το κεφάλαιο μιας πολύ σύντομης αλλά περίτρανης και άφθαρτης στο χρόνο μουσικής ιστορίας, αυτής των Joy Division. Η συμφωνία που ήθελε το γκρουπ να αλλάξει όνομα σε περίπτωση αποχώρησης κάποιου μέλους του, τηρήθηκε και έτσι το συγκρότημα που ποτέ δεν έπαψε να αποτελεί σημείο αναφοράς σε ό,τι σχετίζεται με post punk και new wave,

παρέδωσε τη σκυτάλη στους New Order και, παρά τις όποιες αμφιβολίες για τους συνεχιστές Bernard Sumner, Peter Hook, Stephen Morris αλλά και της νεότερης στο γκρουπ Gillian Gilbert, τα καλύτερα δεν αργούν να έρθουν. Το 1983 το Blue Monday, αποτέλεσμα της περιέργειας για τη λειτουργία ενός drum-machine που είχε πέσει στα χέρια τους, αλλάζει τα δεδομένα στην ηλεκτρονική και χορευτική μουσική, χαρακτηρίζεται ως ένα από τα επιδραστικότερα τραγούδια που έχουν γραφτεί ποτέ και ταυτόχρονα καταφέρνει να σπάσει κάθε ρεκόρ πωλήσεων ξεπερνώντας τα 3 εκατ. αντίτυπα ανά την υφήλιο, που το καθιστά το πρώτο σε πωλήσεις single στην ιστορία της μουσικής, χωρίς τις προωθητικές ενέργειες κάποιας πολυεθνικής εταιρίας, αλλά από την ανεξάρτητη Factory Records. Άλμπουμ όπως τα Technique και Low Life και singles όπως τα Bizarre Love Triangle και True Faith

καθιερώνουν για τα καλά τους New Order ως ένα από τα σπουδαιότερα συγκροτήματα των 80s, με πορεία παράλληλη με άλλα μεγάλα συγκροτήματα όπως οι Cure, οι U2 ή οι Smiths. Το 1990 γράφουν το World in Motion κατά παραγγελία της αγγλικής ποδοσφαιρικής ομοσπονδίας, για να συνοδεύσει την εθνική ομάδα της χώρας τους στο Παγκόσμιο Κύπελλο της Ιταλίας και σήμερα δικαίως διατηρεί τον τίτλο του καλύτερου τραγουδιού που έχει γραφτεί ποτέ για το ποδόσφαιρο, ενώ 3 χρόνια αργότερα το single Regret τους δίνει για πρώτη φορά μια θέση στην πρώτη δεκάδα των παραδοσιακά απρόσιτων για τους Βρετανούς καλλιτέχνες, αμερικάνικων charts. Η ρήξη στις σχέσεις των μελών του

γκρουπ και η παρατεταμένη δισκογραφική απραξία, ενισχύει τις φήμες που θέλουν τους New Order να διαλύονται οριστικά, αλλά τα πάντα διαψεύδονται το 2001 με το πρώτο μετά από 8 χρόνια στούντιο άλμπουμ τους, το Get Ready, με συμμετοχές από τους Billy Corgan (Smashing Pumpkins) και Bobby Gillespie (Primal Scream). Ενώ μόλις πέρυσι κυκλοφόρησε το τελευταίο τους άλμπουμ με τίτλο Waiting for the Sirens' Call. Στις 3 Ιουνίου οι New Order με τον Phil Cunningham (πρώην μέλος των Marion) στη σύνθεσή τους, επιστρέφουν 24 χρόνια μετά την πρώτη τους εμφάνιση στην Αθήνα, στο Ejekt Festival που θα διεξαχθεί στις Ολυμπιακές εγκαταστάσεις του Ελληνικού.

mobile
art...
connections

ΑΝ ΕΙΣΤΕ 15 - 25, ΠΑΡΤΕ ΜΕΡΟΣ
ΣΤΟ 1ο ΜΕΓΑΛΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
ΜΕΣΩ ΚΙΝΗΤΩΝ ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ

Στείλτε τώρα το έργο σας
μέσω κινητού στο νούμερο 6973672954,
ή στο email mobileart@fourmos-culture.gr,
ή με CD/ DVD στη διεύθυνση
ΦΟΥΡΜΟΣ, Μαυρομικαήλ 168, 11472 Αθήνα

Μην ξεχάσετε να στείлите επίσης
ονοματεπώνυμο, τηλέφωνο, email,
ηλικία και τίτλο του έργου σας.

Λήξη προθεσμίας συμμετοχής: 31 Μαΐου 2006

Κάθε υποψήφιος μπορεί να υποβάλει ένα έργο
ανά κατηγορία.

Η διάρκεια για τα έργα βίντεο δεν πρέπει να είναι
μεγαλύτερη από 4 λεπτά ενώ για τα Ringtones
δεν πρέπει να ξεπερνά τα 1 λεπτά.

ΓΙΑ
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΨΗΦΙΑΚΟ ΒΙΝΤΕΟ
ΤΗΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ SCREENSAVER
ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ RINGTONE

DREAM

Although I know it's an effort in vain,
I'm trying to have the rest of that dream.

φωτογρ. Diane Von Fürstenberg

words/illustration: Asako Masunouchi

© 2006 VF Sportswear, Inc., www.nautica.com

photographer: DIANE VON FÜRSTENBERG

Navigate life™

NAUTICA

BE GOOD TO HER, AND SHE'LL BE GOOD TO YOU
του Αντρέα Κίκπρη

Αν ακούς νυχτερινό ραδιόφωνο και έχεις το βίτσιο να θες μπλα-μπλα αντί για μουσική, θα ξέρεις ότι η κουβέντα για τη μπάλα κρατά μέχρι τις 6 το πρωί και έχει μαζικότατη συμμετοχή. Εργαζόμενοι της νύκτας ή απλοί νυχτόβιοι, πιτσιρικάδες, αργόσχολοι, κρασοκανάτες, αλαφροϊσκιωτοι, συνωστίζονται στην τηλεφωνική ουρά για να μιλήσουν για το ποδόσφαιρο, στη συντριπτική πλειοψηφία για το ελληνικό, συνήθως έχοντας ο καθένας κάτι για να κρίξει. Από την άλλη έχει τα τελευταία χρόνια αναπτυχθεί στην Ελλάδα μια νέα σέκτα θεατών του ποδοσφαίρου, ειδήμονες περί τα ευρωπαϊκά, που απαξιούν να μιλήσουν για το ελληνικό πρωτάθλημα, γιατί «είναι πολύ χαμηλό το επίπεδο». Ο καθένας μάλιστα έχει και τη δική του (ευρωπαϊκή) ομάδα που υποστηρίζει, για την οποία χρησιμοποιεί το πρώτο πληθυντικό πρόσωπο: «Τι θα σας κάνουμε Μιλανάκια αύριο;», «Του χρόνου που θα φέrouμε και τον Ανρί στο Καμπ Νου, ε ρε Μπάρτσα ομαδάρα που θά'χουμε!» και τέτοια. Θα μπορούσε να είναι ένα απρόσμενα δεκτικό δείγμα αφομοίωσης μιας νέας ενιαίας ευρωπαϊκής ταυτότητας, αν δεν ξεχώριζαν ευδιάκριτα 3 από τις γενεσιουργές αιτίες: καναπές, ουσικάρα, στοίχημα. Γιατί βέβαια είναι

απόλυτα υγιές τη σήμερον ημέρα οι λαμπερές ομάδες της Ευρώπης να έχουν φίλους παντού (πάντοτε είχαν άλλωστε) που να φορούν το μπλουζάκι τους, αλλά έχει νόημα να δηλώνεις μια τέτοια ως π ρ ώ τ η σου ομάδα, επειδή δεν ασχολείται με τα τοπικά, καθώς δεν σε εκφράζουν αισθητικά; Μόνο στην Ιαπωνία μπορεί να συμβαίνει κάποιος να είναι π.χ. Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ και όχι Κασίμα Άντλερς, αλλά εκεί οι ομάδες είναι κατασκευασμένες τα τελευταία 15 χρόνια από εταιρείες και η μπάλα είναι λίγο σελοφάν. Όσο μαγεμένος και να νιώσει κανείς από δω για τη φανέλα π.χ. της Άρσεναλ, όσο παρωμένα και να την παρακολουθεί και να περιμένει με αγωνία το ματς της, έχει σαφώς λιγότερη σχέση με αυτήν συγκριτικά με τη Λονδρέζα σονομπ γιαγιά που μένει γύρω από το Χάιμπουρι και μισεί το ποδόσφαιρο. Οι θαμώνες του ραδιοφώνου κάνουν ότι δεν ασχολούνται με τα τοπικά και χλευάζουν το χαμηλό επίπεδο, αλλά μάλλον παρα-ασχολούνται. Κακός ο Ολυμπιακός, κάκιστος ο Παναθηναϊκός, ομαδούλα η Α.Ε.Κ., υπό διάλυση ο Π.Α.Ο.Κ., έλα μωρέ ποιος Ηρακλής, ποια Ίωνη, καφεενία όλοι οι υπόλοιποι, παίχτες δεν υπάρχουν, οι προπονητές είναι μιζαδόροι και άσχετοι, οι πρόεδροι αρχιλαμόγια, οι διατητές

καρμανιόλες. Και δώστου εκπομπές και αναλύσεις για τα «χάλια μας». Σιγοντάρει βέβαια και ο Τύπος. Δεν υπάρχει πιο μπουκατιστικό δείγμα του είμαι-ξερόλας-και-έχω-βαρεθεί-τη-δουλειά-μου δημοσιογράφου όταν λέει –νομίζοντας ότι τάχα μου «βγάζει αλήθειες»– ότι «δυστυχώς, η μεγάλη ευκαιρία για να οργανωθεί το ελληνικό ποδόσφαιρο ήταν το Euro, αλλά οι αρμόδιοι παράγοντες την άφησαν ανεκμετάλλευτη, ούτε ένα γήπεδο δεν χτίστηκε». Ωιμέ, πραγματικά πώς βρέθηκαν τόσο ανίκανοι, τσαπατσούληδες και λαμόγια ειδικά σε αυτό το χώρο; Χάθηκαν οι άνθρωποι με καλό γούστο, οι οργανωτικοί, οι αξιόποστοι, οι τεχνοκράτες, οι ιδεολόγοι; Τόσους έχουμε άλλωστε, που διακρίνονται σε όλους τους άλλους τομείς της ζωής μας. «Το θέαμα στα ελληνικά γήπεδα είναι τραγικό. Επιτέλους, ας δούμε λίγη πραγματική μπάλα σήμερα που έχει Τσάμπιονς Λιγκ». Όχι άλλη κακογουστιά βρε παιδί μου, δεν την αντέχουμε, είμαστε μπον-βιβέρ. Με μια δόση χαράς και ανακούφισης, ότι «εγώ τουλάχιστον δεν είμαι σαν κι αυτούς». Δηλαδή στο Σάντερλαντ στην Αγγλία που πήραν 12 βαθμούς σε 40 αγώνες τι μπάλα έβλεπαν και πήγαιναν 40.000 μέχρι το τέλος; Τιμή και δόξα λοιπόν, σε όσους πήγαν και φέτος στο γήπεδο και πέρασαν καλά ή

χάλια. Ίσως δεν ήταν τόσο λίγοι, όσο τους παρουσίαζαν (πού πηγαίνουν άλλωστε πια τακτικά 10, 7, 5, 2 χιλιάδες ή χίλιοι, μήπως στο σινεμά και στο θέατρο, στις συναυλίες, στις πορείες;) Ακόμα περισσότερη τιμή και δόξα σε αυτούς που ξέφυγαν από τη μιζέρια του «εγώ, κύριε, πληρώνω και έχω την απαίτηση...» και καταλαβαίνουν μια για πάντα ότι δεν υπάρχει αληθινός οπαδός που μόνο να δίνει στην ομάδα του, αλλά καθημερινά παίρνει κι απ' αυτήν, όσα του επιτρέπει αυτό που κουβαλάει στο κεφάλι και στο συναίσθημά του. Γ' αυτό οι γάβροι είχαν το Ρίμπο τους και φυσικά τα 4 ντέρμπι και το 9ο στα 10, οι Βάζελοι μέσα στα τόσα που τράβηξαν είχαν τους 4 νέους -πράσινη αχτίδα (ο Μαλεζάνι μακράν η πιο καλτ φιγούρα του πρωταθλήματος), η Α.Ε.Κ. χάρηκε πολλές νίκες στην κόψη κι ας ήταν Μ.Β.Ρ. ο Γεωργιάς, ενώ χάρη στο Κωφίδη το Καυταντζόγλειο γινόταν κάπως σαν το Μίλερντορ της St Pauli, με υπόκρουση Overkill ή Dream Theater και στο Αλκαζάρ ο ζωντανός παλμός κράτησε μέχρι το τέλος. Ένα μπράβο και σε όλους τους έρημους τους παίκτες που αγαπούν αυτό που κάνουν, όπως έδειξαν μικρές ματσάρες σαν το Καλλιθέα-Ιωνικός 3-3 και το Αιγάλεω-Ατρόμητος 0-1, αληθινός χορός στη βροχή...

FOOTBALL

IS LIFE .by VELVET magazine

Ποδόσφαιρο από άλλο πλανήτη!

Η νέα έκδοση του περιοδικού VELVET σύντομα κοντά σας!

FOOTBALL
IS LIFE .by VELVET magazine

1+2 Ιουνίου
Θέατρο Δημήτρης Χορν
Αμερικής 10, Αθήνα
www.current93athens.gr
διοργάνωση: Μικρό Μουσικό Θέατρο
Τηλ.: 210 9245644

CURRENT 93

Η κολεκτίβα που ξεπερνά τα όρια της μουσικής(!), η μπάντα με τα χίλια συν ένα πρόσωπα(!), η μουσική κιβωτός που μοναχικά ταξιδεύει στο χάος(!), το μουσικό, λογοτεχνικό, καλλιτεχνικό, ρεύμα που αδιαφορεί εάν γίνεται αρεστό(!), το απόλυτο underground φαινόμενο(!), οι Current 93 επιτέλους στην Ελλάδα. Οι Current 93 θα παρουσιάσουν για πρώτη φορά υλικό από το νέο τους δίσκο Black Ships Ate the Sky, καθώς επίσης και κομμάτια από προηγούμενες δισκογραφικές δουλειές τους. Θα μπορούσε κανείς να αποπειραθεί να περιγράψει το είδος της μουσικής που παίζουν ή την ατμόσφαιρα που δημιουργούν. Θα ήταν όμως μάταιο, αδιέξοδο, είναι αδύνατο να ταξινομηθεί ή να κατηγοριοποιηθεί πλήρως κάτι τόσο πολυσύνθετο, κάτι τόσο μουσικά όσο και συναισθηματικά ιδιόμορφο. Κάθε τους εμφάνιση ανά τον κόσμο μοιάζει με συνάθροιση των απανταχού «πιστών», άνθρωποι από κάθε γωνιά της Γης ταξιδεύουν για να βρεθούν κοντά στα μουσικά (και όχι μόνο ..) είδωλά τους. Τα εισιτήρια για τις συναυλίες τους εξαφανίζονται μήνες πριν αυτές πραγματοποιηθούν κάνοντας πολλούς να μιλούν για τα πιο γρήγορα sold-out live στον κόσμο. Έχοντας διαγράψει μία μουσική πορεία 25 χρόνων και έχοντας δημιουργήσει ένα ετερόκλητο πλην άκρως φανατικό κοινό σε ολόκληρη την υφήλιο, οι Current 93 δεν χρειάζονται συστάσεις(!).

NEPOPTIGIDA

Το πρώτο έργο του θεοδωρή Κουινάκη Νεποπτιγίδα είναι έργο τριών προσώπων που τρία επεισόδια σε τρεις διαφορετικούς χρόνους και χώρους. Θυμίζει τα comics του Bial. Κινηματογραφικοί χρόνοι, μια ιστορία με έντονη αίσθηση μούχας που αναφέρεται στο μέλλον που ζούμε σήμερα. Ατυμόφορα μυστηρίου, αίσθηση κλειστοφοβίας, δονητικές σκηνές, σαρκασμός, μια σχέση που πεθαίνει, ένα παιδί που γεννιέται, μια εισβολή, τρεις άνθρωποι που προσπαθούν να νικήσουν το θάνατο, η βροχή που πέφτει ασταμάτητα και το μυστικό που θα αποκαλυφθεί στην τελευταία σκηνή του έργου...

WHEN I WAS THERE. YOU HAD ALREADY LEFT

στα μέρη από τα οποία κατάγεται η οικογένειά της.

26 Μαΐου έως 31 Μαΐου 2006
20:00 - 00:00
Φούβρος, Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό
Μαυρομικάλη 168
Τηλ. 210 6460748

DIAL M FOR MOTORMARK

Στις 18 Μαΐου θα λάβει χώρα το τελευταίο για φέτος πάρτυ Blue Nights στο Χαλάνδρι, που αποτέλεσε μία από τις πιο ευχάριστες εκπλήξεις χάρη στην ομάδα Κορμοράνος. Καλεσμένοι αυτή τη φορά οι Σκωτσέζοι Motormark, ένα νεαρό ζευγάρι γεμάτο νεύρο και υπερηφάνια. Κάτι ανάμεσα σε Au-Pairs και Vive La Fete. Πατούν όλα τα σωστά κουμπιά, γρατζουνάνε όλες τις σωστές χορδές, και δίνουν τον ήχο που πρέπει.

www.motormark.net
guest dj: Legal Tender
Blue Bar, Μεσολογγίου 8, Χαλάνδρι
Πέμπτη 18 Μαΐου
Ώρα: 22:00
Είσοδος Ελεύθερη
www.kormoranos.gr

MOTOROLA PEBL U6

Εμπνευσμένο από τις απαλές καμπύλες που συναντάς στη φύση το PEBL U6 με τον πρωτόγνωρο μηχανισμό ανοίγματος και κλεισίματος είναι η νέα κομψή πρόταση της MOTOROLA. Ανάμεσα στις υψηλές τεχνολογικές του επιδόσεις αναφέρουμε την ενσωματωμένη λειτουργία Bluetooth, τη δυνατότητα Βιντεοσκοπήσης, καθώς και την υπηρεσία MOTOSPEAK. Το PEBL U6, θηλυκό όσο κανένα, αρμονικό και κοσμοπολίτικο, θα αιχμαλωτίσει τις αισθήσεις σας από την πρώτη ματιά. Εκτός από μαύρο θα το βρείτε σε 4 ακόμα καλοκαιρινά χρώματα: πορτοκαλί, θαλασσί, ροζ και φιστικί.

YANN TIERSEN

Ένας από τους σημαντικότερους Ευρωπαίους συνθέτες έρχεται στην Ελλάδα για μια μοναδική συναυλία στο Θέατρο του Λυκαβηττού. Άξιος διάδοχος της αισθητικής των Nino Rota, Nicola Piovani, έχει επηρεαστεί από τα σημαντικότερα κινήματα της σύγχρονης λυρικής μουσικής και έχει δημιουργήσει μια απολύτως προσωπική γραφή που φέρνει την υψηλής αισθητικής μουσική στον απλό ακροατή.

Όταν πριν πέντε χρόνια είχε εμφανιστεί στην Εθνική Λυρική Σκηνή είχε συγκλονίσει το αθηναϊκό κοινό με τις ευαίσθητες μελωδίες του και τις γεμάτες ποίηση μουσικές κατευθύνσεις του. Ο Γιαν Τιερσέν θεωρείται ο πιο λυρικός ευρωπαίος συνθέτης. Το μεγάλο κοινό τον γνώρισε μέσω της υπέροχης μουσικής που έγραψε για την ταινία του Ζαν-Πιερ Ζενέ «Αμελί» (η οποία έκανε τεράστιες πωλήσεις παγκοσμίως), ο Γάλλος δημιουργός όμως δείχνει ότι έχει

ακόμη περισσότερα πράγματα να πει όταν φτιάχνει τα προσωπικά του άλμπουμ. Έτσι, ύστερα από εξαιρετικές δουλειές, όπως είναι τα «Absentee» και «C' Etait Ici», το πιο ώριμο άλμπουμ της καριέρας του είναι γεγονός. Δεν είναι μόνο οι επιρροές από το γαλλικό chanson, τη μουσική του δρόμου, τα Βαλς, την κλασική, τους μεσογειακούς ήχους και τους μινιμαλιστές, που διαμορφώνουν το τελικό αποτέλεσμα αυτή τη φορά, αλλά και οι εξαιρετικά σημαντικές συνεργασίες του. Κατά πρώτον, του αξίζουν συγχαρητήρια γιατί κατάφερε να βγάλει την Ελιζαμπεθ Φρέιζερ των Cocteau Twins από τη σιωπή. Στο ίδιο υψηλό επίπεδο είναι οι συνεργασίες με την Τζέιν Μπίρκιν, τον Στιούαρτ Σταπλς των Tindersticks, αλλά και με τους Ντομνίκ Α και Κριστόφ Μισσέκ. Η ευαισθησία σε όλο της το μεγαλείο.

Τρίτη 13 Ιουνίου
Μονή Λαζαριστών - Θεσσαλονίκη
Τετάρτη 14 Ιουνίου
Θέατρο Λυκαβηττού

SOLITAIRE BY GRIFFON

Στα πλαίσια του 5ου Φεστιβάλ Χορού που διοργανώνει το Σωματείο Ελλήνων Χορογράφων, η ομάδα χορού griffon θα παρουσιάσει το καινούργιο της έργο «Solitaire». Η ομάδα δημιουργήθηκε το 2000 από την Ιωάννα Πορτόλου μετά από πολύχρονες σπουδές πάνω στις καλές τέχνες και τον χορό στο Λονδίνο. Η ενασχόλησή της με το σώμα αλλά και τις εικαστικές τέχνες συνέβαλαν στο να δημιουργήσει μια ιδιαίτερη ματιά η οποία φέρνει σε συνομιλία διαφορετικές μορφές τέχνης στη σύγχρονη χορογραφία.

Θέατρο Εμπρός
6-9 Ιουνίου
Ρήγα Παλαμήδη 2,
Πλ. Αγ. Αναργύρων, Ψυρρή
Τηλ.: 210 3238990
Τιμή Εισιτηρίου: 10€

στα παρακάτω σημεία

καφέ - bar - εστιατόρια

KENTPO: Booze, Κολοκοτρώνη 57 | Gimpick, Τσαμαδού 15 | Obi-Χοροστάσιο, Σκουλενίου 2 Πλατ. Κλαυθμώνος | Polis, Περαζόγλου 5 (στοά Βιβλίου) | Pop, Κλειτίου 10B | Toy, Καρύτην 10 | Pρίζα, Χρ. Λοδά 1 & πλ. Καρύτην | Το Χρώμα, Λέικα 8 & Καραγεώργη Σερβίας | Pairi daeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κολοκοτρώνη 25 (Στοά Πραξέιλου), **ΞΕΡΑΦΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeína, Κιάρα 6 | Decadence, Βουλγαροκτόνι 69 | Floral, πλ. Εξαρχειών, | Mo Better, Θερμοστοκλέους & Κωλέττη 32, | Resin, Εμ. Μπενάκν 53, | Underground, Μεταξά 21 | Vox, Αραχωβίτης 61, | AB, Εμ. Μπενάκν 53, | Γιάντες, Βαλτετίσιου 44 | Διπλό, Θερμοστοκλέους 70 | Ερδιόσι, Καλλιδρομίου 62 | Καφεκοιτί, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχωβίτης 36 | Πεννιναπέντε, Καλλιδρομίου 55 | Ποδόπλατα, Θερμοστοκλέους 48A | Πωλείται, Κωλέττη 9 | Χάρτες, Βαλτετίσιου 35 | Wunderbar, Θερμοστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΙ:** De Luxe, Μαυρομικχαήλ 168, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Ξίνα 21 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** Τραμ, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεΐκου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιάτου 6-8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23, **ΘΗΣΙΣ:** Space, Ηρακλειδών 14 | Αμύντιν, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inotheke, πλ. Αβυσσινίων 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πιλ-Πουλ (σαλόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΪΟΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Άσπρο καφέ, Αριστοτέλους 4 | Guru Bar, πλ. Θέατρου 10 | Loop, πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισαούλη 13 | Yoga Bal, Ρίγα Παλαρμού 5 - 7 | Αρόδοι, Μισαούλη 22 | Ψύρρα, Μισαούλη 19 | Άστρον, Τάκν 3, **ΚΑΖΙ:** Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60 | Γκαζάκι, Τριτοπόλεως 31 | Νηπιαγωγείο, Κλεάνθους 8 | Mad, Περοφόνης & Δεκελίων 12 | Mamaca's, Περοφόνης 41 | Tapas, Τριτοπόλεως 44, **ΚΑΪΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φυρύνθ 18, **ΠΕΙΡΑΪΟΣ:** Lemon, Ακτιή Θερμοστοκλέους 154 | Un mundo, Ψηλάντου 176, **ΚΑΛΙΣΕΙΑ:** Sine qua Non, Αιγιόκρον Πάντιο 10, **ΦΙΛΟΘΗΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσολογίου 8, κεντρική πλ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ:** Αεζίν, Πλατ. Κεφαλαρίου

ΚΕΝΤΡΟ: Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομικάλη 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11 | Ορφανίδης, Κολοκοτρώνη 27 | Σόλωνος Records, Καπλανών 14, **ΞΕΑΡΧΕΙΑ:** Clipart, Μπότση 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιθέα 67-69, **ΚΟΛΟΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine below, Τσακάλωφ 16 | Rere Papa Σκουφά 62 | Ropa Lavada, Σόλωνος 42 | Το Βρακι, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Mr. Vinylios, Ηφαίστου 24, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρίγα Παλαμίδου 3 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 16 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παλάδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** Lifestyleddeath, Τριτοπόλεμου 30, **ΑΝΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnow Records, Αχαϊών 24, **ΓΑΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Rita Pateroni, Μεταξά 40 **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φωνίων 31 & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΡΙΣΣΙΑ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime Timers, Ανδρότσου, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Ducknons music store, Κολοκοτρώνη 9 & Γκίνι 6, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8

καταστήματα

Βιβλιοπωλεία

ΚΕΝΤΡΟ: Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου 9 | Πολιτεία, Ασκληπείου 3, **ΞΕΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Κοαν-Taschen, Σκουφί 64, **ΘΗΣΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βικτωρος Ουγκώ 15, **ΠΕΤΡΑΪΔΑΣ:** Underground, Καραολή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268 | Παπασωτηρίου, Κολοκοτρώνη 10

σινεμά

σχολές

ΝΕΑΠΟΛΗ: Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΨΥΡΡΗ:** Ακτο, Κραναού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243

χώροι τέχνης

ΚΕΝΤΡΟ: The apartment, Βουλής 21 | Καππάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνών, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1, **ΕΞΕΛΞΑΙΕ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | ManiFactory, Ζωδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Πλεάνα Τούντα, Αρματολών & Κλεφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομικαλή 168, **Π.Α. ΒΙΚΤΟΡΙΑΣ:** Εώς, Χυδέν 38Α, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρσιος 29, | Καλαφάτη, Καψάλη 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομικαλή 168, **Π.Α. ΒΙΚΤΟΡΙΑΣ:** Εώς, Χυδέν 38Α, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρσιος 29, | Καλαφάτη, Καψάλη 48, **ΘΗΣΙΣ:** Bernier / Eliades, Επταστόχου 11, | Ελένη Κορωνάιοι, Μπισσίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΤΡΟΥΤΕΙΟ:** Gazon Rouge, 6, **ΘΗΣΙΣ:** Bernier / Eliades, Επταστόχου 11, | Ελένη Κορωνάιοι, Μπισσίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΤΡΟΥΤΕΙΟ:** Gazon Rouge, 6, **ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΚΩ 15** | Vamialis', Σάμου 1, **ΨΥΡΡΗ:** a.antonopoulou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμόδιου 10, Βαρθολομαίος Πλατεία | Batagiani Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτιούρη 1 - 3 | The Breeder, Εμμορφοπούλου 6 | Χίρρας Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Πλάδαδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7

Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτιούρη 1 - 3 | The Breeder, Εμμορφοπούλου 6 | Χίρρας Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Πλάδαδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7

Ε31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Είς Κολωνών, Ναυπλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνόκωρος, Αμύντη 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** B.I.G., Τραπεζούντας 44 | Ιδρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παπά & Φιλλελλήνων

DO THE VELVET και στην υπόλοιπη Ελλάδα!

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ καφέ - bar - εστιατόριο: Elvis, Λεωφ. Νίκης 21 | Θερμαϊκός, Λεωφ. Νίκης 21 | Νίκης 35, Λεωφ. Νίκης 35 | Grotesque, Παύλου Μελά 4 | Το νερό που καίει, Προξένου Κορομηλά 47 | De Facto, Παύλου Μελά 19, **καταστήματα**: Αίγινα, Αγίου Νικολάου 3 & Κασσάνδρου | Art House, Βογατσίου 4 | Α.Ζ.Α. video club, Παλαιών Πατρών Γερμανού 5 | Εναλλακτικό Κάπνισμα, Μπαλάνου 32 | Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Lotus, Σκρα 7 | Noise Records, Α. Μαργαρίτη 6 | Stereodisc, Αριστοτέλους 4, **βιβλιοπωλεία**: Παπασωτηρίου, Τσιμισκή 87 | Πρωτοπαρία, Λεωφ. Νίκης 3, **χώροι τέχνης**: Gallery Kalfayan, Προξένου Κορομηλά 43 | TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13

ΧΑΛΚΙΔΑ Velvet cafe, Τζιραντινή 12 **ΝΑΥΠΛΙΟ** Obbi foto gallery, Αντωνοπούλου 6 **ΛΟΥΤΡΑΚΙ** B-Side, Α. Κατσώνη 1 & Εθν. Ανστασίου **ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ** Culture Net, Ανεμογιάννη Παξινού 3 **ΜΥΚΟΝΟΣ** Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Δρακοπούλου 4 **ΧΙΟΣ** Αίθουσα τέχνης Καλλιόπη, Γεωργ. Μουτάφη 4 **ΚΡΗΤΗ** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδάρια)

Διοργάνωση: Κέντρο Μελετών Τσε Γκεβάρα, NEW STAR,
υπό την αιγίδα του Υπουργείου Πολιτισμού της Κούβας
και της πρεσβείας της Δημοκρατίας της Κούβας στην Ελλάδα

**“Υπήρξα
πρώτα φωτογράφος
και μετά κομαντάντε”
che**

ernesto guevara

ο φωτoγράφος

238 φωτογραφίες, τραβηγμένες από τον ίδιο τον CHER

Πολιτιστικό Κέντρο "Ελληνικός Κόσμος",

ΑΘΗΝΑ, 2 ΜΑΪΟΥ έως 2 ΙΟΥΛΙΟΥ, Πειραιώς 254, Κτίριο 1

Επίσης προβάλλονται σπάνια ντοκουμέντα για την ζωή και την δράση του CHE

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: 210 9512991 - 210 9512981 FAX: 210 9566245

Timberland Make it better.

WHEREVER
THERE'S
WATER,
THERE'S
TIMBERLAND

THE ANNAPOLIS

The Annapolis, the classic boat shoe from Timberland. Great looks. Premium water resistant leather and a single-length rubber outsole for flexibility and great slip resistance on wet surfaces. And the Smart Comfort® system for all day comfort and support. It's all designed to give you confidence, whenever there's water around.